ناول

بختیالۍ

عبدالقادرمجرم

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمان الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	بختیالی
لیکوال	عبدالقادر مجرم
کمپوزر	عبدالقادر مجرم
د چاپ کال	۲۰۱۴
د چاپ شمېر	۱۰۰۰
بیه	۱۵۰ روپۍ

Email/ qmujrim@yahoo.com

MOB : 0302 [illegible]

[illegible]

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لویه لار ده څوک به راشي
- مینه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختیالی) همدا اثر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي.دچاپ
وس يې نه لري

عبدالقادرمجرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

1

پـهٔ بختيـالی پـوري ژونـد خپلـي دنګـې ونـې پنـډ وجود ،ښاهسـته تـګ اوور کـړی وو . رمضـان خـو هـم د دې پـهٔ دنګه ونه ،پنډ وجود ، ښاهسته تګ مئين شو چې ويې غوښته .

رمضـان خپلـه هستي ،نېسـتي ،ملکېـت تـر اولـې ښـځې د ناروغی پر وخت جارکړو د پلار ،نيکه ورپاتې مځکه يې تولـه د بختيالی پهٔ ولور کې د دې پلار ته ورکړه ،کله چې يې بختيالی را وادهٔ کړه

يو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال لـه لوري پهٔ کې لوېدلې وې پهٔ هغو کې هم ده دوو خونو سرونه پټ وو چې پـهٔ يوه کې لا تـر اوسـه دروازه نـهٔ وه د دريمې خونې د ېوالونـه پوره وو ، خو پر سر يې نور هيڅ نـهٔ وو يو شاتير پر پـروت وو چې دېرو لمرنو او بارانونو تک سپين اړولی وو ، چارپېره دېوال يې يونيم ګزجګ چې سر يې د بارانونو اوبو ورسره وړی وو ، د سرای دروازه يې د سهېل پهٔ لور وتلې وه.

څلورګزه مخته د ملکداد د خونو شا را الګېدلې وه د ملکداد د هرې خونې د شا لورته يوه يوه غټه موری درلوده چې د انارو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرۍ، نرۍ لښتې یې په کې نیولې وې چې د رمضان د سرای د
ختیځ هم د لوېدیځ له لوري د دهٔ څهٔ مځکه پر ته وه.
دا چې رمضان بې له دې سرای او پهٔ دې سرای پورې مځکې
بل هیڅ هم نهٔ درلود ځکه یې د بل مزدورۍ او بزګرۍ ته ملا
ترلې وه

بختیالۍ دېرې ورځې ورته وویل "زهٔ بهٔ هم پهٔ کښت
کرونده کې کار درسره کوم" خو د دهٔ «هو» پر خولهٔ نهٔ راتلهٔ، دا
چې کښت له کوره ډېر لرې وو ځکه دی وېرېدهٔ چې داسې نهٔ
وې بختیالۍ ته څوک پهٔ لاره کې ودرېږي یا لاس ورواچوي
پهٔ شرمونو بهٔ مې وشرموي.

رمضان بختیالۍ ته د مرستې اجازه نهٔ ورکوله وجه هم دا
وه.

بختیالۍ هم پوهېده چې مېړهٔ مې د داسې سوچ سړی نهٔ دی
چې "ښځې دې له خپلو خاوندانو سره پهٔ کروندو کې مرسته نهٔ
کوي" دا پوهېده چې "خلک ټول ګوته پهٔ غاښ ما ته حېران
حېران ګوري"

یوه ورځ خو لا داسې هم وشو چې څو ځوانان پهٔ لاره کې یو
ځای سره ناست وو، کله چې بختیالۍ پهٔ لاره تېرېده یوهٔ ور
پسې ږغ کړو "له نظره مهٔ شې" دې یې هیڅ جواب ورنهٔ
کړو. پهٔ تلو تلو کې یې پر دا خندل دوی خواران څهٔ خبر دي
چې دې د ځان هغه عیب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
ښکاره ښائیست" توهین کوي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي بهٔ هم نهٔ وو چې د دې ټولو بهٔ نیت خراب وو ، ډېر به شاهد پهٔ دې نیت پهٔ لاره کې ناست وو چې دا ماځیګر اوبو ته ځي د تګ ننداره بهٔ یې وکړو د دوی پهٔ نیت بهٔ خدای خبر وو ؟.
دې ځکه پروا نهٔ پهٔ کوله چې و دې ته خپل ښائیسته تګ له وختونو وختونو معلوم وو او هم یې دا یقین وو چې دا خلګ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره یې کوي.
پهٔ دې ډول څو کلونه تېر شول ، اوس نو بختیالۍ د دوو ماشومانو مور وه ، یو سړی چې دې پهٔ دا څو کاله نهٔ وو لیدلی لکه د دې لېورزی."
چې د دې د مېړه د میراث خوارهٔ زوی وو" اوس اوس له جېله راغلی وو.
له دې سړي د دې ډېر بد راتلو لکه د ملکداد چرسک تل بهٔ یې پهٔ لاره کې ناست وو ، یوه لوېشت قد ،نری وچکی مخ ، ژړ لوی غاښونه ، تارتار ږیره بهٔ یې ښه پهٔ تېلو ننولې وه (ډېره غوړه کړې) چې چوغۍ سترګې بهٔ یې تر ورځو پوري پهٔ رنجو توري وې.
چې دا بهٔ ورنږدې شوه دهٔ بهٔ پر غوږ لاس کښېښودو پهٔ لوړ ږغ به یې کاکړۍ غاړې وویلې

لــــګوې د پښو نوکـــان
خوارهسي غرق د کو ځوانـان
پـــهٔ نــوکـــان وهـــي لـمــن
لاره ژړغـــاړګي د خــــاؤلــــن
ښائسته دی ولنګ پــهٔ بــوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ کپنی راځي او بــو لــه

دي ته به هغه متل وریاد شو "زړه په داسي ځای کې دی چې لمر یې نه دی لیدلی" کله کله به یې له غاړو سره سره نور هم څه نه څه وویل

"ستا د لاسه خو زما خوب تښتېدلی دی تل مي ستا اند ښننه وي.... " څو څو ورځي یې پوه کړی سړیه ولي داسي کوې خپل کار کوه د عزتمني کورنۍ یې مه د خپلي کورنۍ عزت اخله، مه زما او زما د مېړه نیت سره بد ه وه، که د کلي خلکو و لېدلې بیا به ته په خلکو کې په کومو سترګو ګرځې او زه په کومو او یا زما مېړه ولیدي ؟.

سړي سر نه خلاصاوو، ډېره یې سترې کړه، یوه ورځ یې مېړه له کوره ښار ته لاړ خواښي یې د د باندي وتو نه وه، غتهو کې ناسکه "لور زرینه، زوی خاخان" ته یې وویل که (انا) چېري پوښتنه کوله ورته "وویاست اوبو ته لاړه راځي" وړوکی زوی یې په غېږ کې واخیست په ځغاسته له یوه او بل دېوال سره د ملکداد تر کوره ورغله دایې د مېړه د میراث خواره کور وو چې دې کله هم په سترګو نه وو لیدلی د ملکداد له ښځې چې یې پوښتنه کوله، د هغې پر ځنګانه یې پروته ډوډۍ، تر مخ یې د شلومبو ډکه کونجۍ لیده.

پوښتنه یې ځیني وکړه "برېښمین چېري دی" (ملکداد)

د ملکداد ښځه چې د شلومبو کونجۍ ته یې لاس وراچا وؤ "په هغه خونه کې دی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالى چې پړونى يې پر مخ سما وؤ پۀ هغه خونۀ وردننه شوه

ملکداد چې ږيره پښه يې پر هغه بلنه اړولې زه. "ښتته پروت سپيني غتې تسپې يې پۀ يوه ګوته اړولې پټکې يې پر بل باالښت ورته پروت وو ده د پټکې د پر سر کېدلو هڅه کوله چې را پورته شو پټکى يې پر سر کا وؤ "بختيالى ته او زموږ کور؟" له رو غبرګ پس

بختيالى له شرمۀ کښته کتل ناسته وه ډېر د زړۀ پۀ زور يې د زوى کېسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو پۀ ډول له وړې خندا سره ورته "وويل زړۀ بۀ يې درسرۀ غواړي"

بختيالى چې د دۀ لخوا د پړوني څاک نيولى وو د پړوني هغه څاک يې پۀ غاښو کې ټينګ ونيوو خپل ماشوم يې پۀ غېږ کې واخيستو ولاړه شوه، لـه ډېره تهره يې سر د دروازې لـه چوکاټه وواهه.

ده پۀ کټ کټ وخندل "زۀ به يې پوه کړم".

پۀ لاري يې لۀ ځانـۀ سرۀ فيصله وکړه چې پلار او زوى سره خبر دي پۀ دې بلۀ ورځ چې اوبو له لاړه، د کلي ښځو ورپورې خندل.تو کې يې ورسرۀ کولې "خواره شې ته يې څه پروا کوې لېورزى دي دومره پۀ حق راست دى ټول ماځيګر پۀ لاره کې درته تېر کړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې په لاس رسۍ کشوله له (ځا) یې اوبه راکښلې، کټ کټ وېې خندل. "دی هم غواړي چې د رمضان چل و رسرو کړم".

یوه بله ښځه چې کلیوالـه او همځولې یې وه، د پوزې چارګل یې سما وؤ "له هغهٔ سرهٔ دې څنګه چل وکړی؟".

بختیالۍ چې له (ځا) راکښلې اوبه په ګوډې کې تویولې په کیسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زهٔ نه وم غوښتې، یوه ورځ په غرهٔ کې په مخهٔ راغلی ما او مور بوټي کول، دی به نو هم خود په یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، په تلو تلو کې یې ترشا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زهٔ او مور روانې شوو، دی تر هغه وخته پر هغهٔ ځای ناست وو، تر څو موږ په کېږدۍ دننه شوو.

ماښام دی هم راغلی زموږ کېږدۍ ته ودرېدو، ناړې یې کړې" مسافر یم د اودس اوبه که مو راکړې؟".

اوبه مو ور کړې، پلار مې پر کور نه وو، شپه یې وکړه، سهار یې مور کې ته دا کیسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لور کې را کړې وای؟" زهٔ نهٔ وم خبره چې دی او بابا له ما په پټهٔ کې تر ډېرهٔ سره نژدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې بهٔ زهٔ له کېږدۍ را ووتم په هغهٔ لوربهٔ مې وکتل سری بهٔ ډېر هغهٔ لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پړی پر اوږه کړو د بوټو په بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ور غلم لاس مې له خولې ورته واخېستو ته څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ لرې سهار راسې پر دې ځاى کښېنې تر مابنامهٔ د چا پهٔ عزت کې نهٔ يې د خلګو عزتونهٔ اخلې ..... ". سړي خندل سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړى سم دستي را وغورځېدو ماته يې لاس را واچاوو ،ما هم غېږ ورباندې وګرځوله.دى زما له زورهٔ نا خبره وو،خوار کې مې و مځکه ته کړى،پهٔ هغهٔ له کوره راوړې پړې مې ټينګ وتاړهٔ ، زهٔ کور ته لاړم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبرې له اورېدو سرهٔ سم ځرخې وغورځاوۀ.

"پر خوله لاس ونيسه چې و بل چا ته وه نهٔ ووايې ، زموږ له دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو .... "زهٔ حقه حېرانه کښېنستم دلته نو پر ګودر ټولو ناستو ښځو پهٔ کټ کټ خندل

يو بلې ته ويل خورې تر اوسه مو اورېدلې دې چې يوې ښځې سړى غو ځار کړى دى دا ترل خو يې هوس وچ کړې".

بختيالى چې د (ځا) رسۍ را خلاصه کړه دوى يې کښېنولې چې تاسو يو ګړى پس راپسې راسئ زهٔ دى ګورم که وو بختيالى چې راغله دى پهٔ لاره کې ناست وو دې ګوډى پر لوړه کښېنوى د دهٔ پهٔ خوا ورروانهٔ شوه "د دهٔ زړهٔ د خوشالۍ ټوپونهٔ شروع کړو چې کار جوړ شو"دا چې ور نزدې شوه تهٔ شرم نهٔ لرې د وودې و رسۍ ته يې لاس کړو.

څوک چې شرم نهٔ لري له هغو سره بختيالى داسې کوي چې ورسېده دى ولاړ شو دې غېږ پر وګرځوله ومځکه ته يې کړى هغه را اخيستې رسۍ يې پر واروله ټينګ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتاړۀ راکش یې کړی د لارې منځ ته دې خپل ګوډی پۀ سر کړی روانـۀ شوه د دۀ زوروـنـۀ ، زاری وې ،د خدای د پاره خلاص مې کړه څوک به مې ووینې بیا مې توبه ده داسې به نۀ کوم یو ګړی وروستـۀ شاته پاته ښځو د دې پر دروغو خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه ؟ چې پۀ لاره کې یې چرسک تړلی ولیدو ټولې حېرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې وښځو ته زاری شروع کړې د خدای د پارۀ خلاص مې کړی. ښځو له ډېرو ګپو پس خلاص کړی بیا چې بۀ هر وخت ښځو ولیدی ور پسې ناره بۀ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی "وایې خبرۀ چې تر نهه غاښه ووځي تر نهه غرۀ اوړي سو که سو که د چرسک پۀ تړلو د کلي نر او ښځه ټول خبر شوو او هم د چرسک مور او پلار ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

2

بختیالی سهار وختي ولي جامې پټکی ،سدری ور کړه رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.
بختیالی ژر ژرخپل لمونځ وکړو ماشومان هم را ویښ شو په بستره کې یو ، بل ته خپل په نکریځو سره لاسونهٔ ښکاره کول.
دې تودې (ګرمي) اوبهٔ ، یو لوي تال راواخیستو پر خپله لور یې رېغ کړو.
"زریني ته را پورته شه زهٔ دي د (انا) سر ور پرېولم تهٔ بهٔ اوبهٔ پر اچوې"زرینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس یې له نکریځو پرېولو.
خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چي اوبهٔ یې پهٔ لاس ورکړې دې خپله خوابنې پهٔ غېږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې اوبهٔ پر تویولې سر یې وریرېولی ښې پاکې جامې یې پهٔ واغوستې شا وخوا یې بالښتونه ورکړو کښې یې نوله.
د خوابنې ترخولهٔ یې دا لفظونه دا یې را وتو چي هسې دا پهٔ پوهېده"رمضان چېري دی" موري هغه ماجت ته تللی دی نن د لوی اختر ورځ ده .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د بختیالۍ او خوابښې خبرې ختمېدې د رمضان تږوخی شو دننه راغلی د مور د منځلې سر، پاکو جامو د هر خوند ورکړو دا هڅه یې وکړه چې د خوابښې په حق راسته نږور په غېږ کې تېنګه ونیسي پر تندي یې مچ کړي خو داسي یې ونه کړو خپل واړه یې په سترګو شو.

د خپلې له کښنو سره سم یې پر مور غږ وکړ ځوله مورې" د اختر دي مبارک شه".

بختیالۍ ته یې مخ ورواړوو ښځې "د اختر دي مبارک شه".

له زړيني سره یې په لاس د اختر مبارکي وکړه

خپل واړۀ واړۀ زامن یې په غېږ کې پر یو ،بل ځنګانه کښېنول بختیالۍ پیاله ورډکه کړه.

رمضان له ورې خندا سره سره په خواږه نظر ورکتل "ښځې

چای خو مې په ماجت کې وخورې"

بختیالۍ چې په نکریځو سره لاس کې هګۍ ورمخته کړه.

"تۀ دا پیاله درپورته کړه یوه هګۍ بۀهم ورسره وخورې".

رمضان چې یې هګۍ له لاسه نیوه "ښځې هګۍ دا هلکانو

(ماشومانو)ته ور کړه".ماشومانو په یو ږغ وویل بابا مات

یې راکړه،بابا ماته یې راکړه

رمضان چې هګۍ سپینه کړه نیمه یې یوه نیمه یې بل ت

ورکړه که یې څۀ هم مور هسې خوله خوځوله دوی ورسر

پوهېدو چې دا وای.

"رمضانه زویه اختری خو بۀدي کړی وي که څۀ هم د

په غوږ ښه نۀ اورېدو رمضان یې غوږ ته خوله ورنږد

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه ، نهٔ موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ وای ته بهٔ دلته پهٔ بستره کې ناروغهٔ راته پروته وې "رمضان بیا د مور پهٔ خبره له څو واره پس پوه شو "زویه له یو چابهٔ دي پهٔ پور کاوۀ"

رمضان موري "اوس خو بېخي له پورو د سر تر ښکره شوم څوک پور نهٔ راکوي "دلته یې له تږخي کولو سره سا سمه شوه پهٔ اوله خبره یې پوه شو.

"زویه چې بختیالۍ راته وویل موري نن د لوي اختر ورځ ده ، زړهٔ مې ډېر ښه شوو چې نن بهٔ پر وور پخه (ینه) وخورې د خولې خوند بهٔ دي پهٔ ښه شي هغه ته وای اختری مې نهٔ دی کړی ، خېر ګاونډیان بهٔ برخه راوړي پهٔ هغه کې بهٔ د ینې خاشه وي بختیالۍ لوري چې را یې وړه پهٔ مالګه یې ښه تروه کړه د خولې خوند بهٔ مې لږ پهٔ سم شي"

رمضان نور څه کولای شو بس (اوف)بهٔ یې کړو ، د مور بهٔ یې وارنه وو لوري یو چا برخه نهٔ راوړه؟.

بختیالۍ" نهٔ موري چې رابې وړي زهٔ یې دستي در پخوم" ته بې غمه شه د ګاونډیانو برخې وځنډې دې (ناوخته)شوې ،دوی د مور پوښتنو دومره ستړي کړو چې اخیر یې پهٔ لویه ږیره پهٔ ژړا شروع وکړه.

بختیالۍ ورنږدې شوه "سریه پهٔ ژړا یې سر نهٔ سره ورځي ، داسي به و کړو ، چرګ خو لرو هغه به ور حلال کړو (ینه) بهٔ یې پر وور ورپخهٔ کړو دا یې پهٔ خوند څهٔ پوهېږي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان د بختیالی پۀ خبرو لږ داډۀ شو سترګې یې له اوښکو پاکې کړې زرینه ته یې اشاره وکړه دواړه سوکه وو تو پلار او لوردواړه پۀ چرګ پسې ځغاستو.بختیالی خوابنې ته ناسته وه ، د همسایه ماشوم برخه راوړه . بختیالی ته یې وویل"ترورې (ینه) هم پکښې ده مور مې ویل دا بۀ پرو ور پخه کړې ،دوی اختری نه دی کړی ، زړۀ بۀ یې ورته کېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر یې وور بل کړی پر (ینه) یې مالګه واچوله پر وور یې کښېښوله هغې ته ناسته وه ، لور و مېړۀ یې له خوا او خاطره وتلې (هېرشوي)وو ، چې د لور یې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سرای تر دروازې ورتله لور یې دروازې ته را ورسېده پړونی یې پۀ لاس کې وو پۀ ژړا کې بېرته وګرځېده هله مورې بابا (ځا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې کړې دواړه (ځا) ته پۀ ځغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (ځا) ته ، هغه (ځا) چې د یاغي شنو کوترو د اوسېدو ځای وو ، ترهغه د (ځا)پر غاړه لېونی ګرځېدې.

ترڅو چې کلیوال یو یو راتلو د چا لاس پۀ وینو سره، د چا پۀ وینو سره چاړه پۀ لاس کې، چا د یو پر توک برسېره بل اغوستی ، د چا برخې پۀ لاس کې که هر څو یو له بله پوښتنه وکړه چې څه ډول (ځا) ته ولوېدو له (ځا) یې څه غوښت؟ یوه زرینه خبره وه هغه پۀ چغو سر وه لکه لېونی پر(ځا) چاپېره ګرځېده چې کلیوالو د شنو یاغي کوترو همسایه رمضان مړ را وکښو ماجت ته یې یو وړی یو غټو کې زوی ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا او لور کور ته راغلې خونه له دوده (لوګي) داسې ډکه وه چې ښځې سترګو دیدنه کاوو ،ورړکي زوی یې ژړل دې هغه را پورته کړی په غېږ کې یې نیولی وو ،اوښکې یې په ماشوم کې تویېدې لور یې د خونې د وره پرده پورته کړه چې دود (لوګی) کم شو دې خوابې ته وکتل تر خولۀ یې ځګونه راغلي وو، دې ماشوم بېر ته کښېنوی خوابې یې را پورته کړه خولۀ یې ور پاکه کړه اوبه یې په خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې چې څه یې سا سمه شوه هغه (ینه) یې وروله په خولۀ کې یې ور کوله چې کله به یې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه به یې کوله دوی به ورته وویل مورې وتلی دی راځي . تر هغه ورځې چې دا یې هم په رمضان پسې خاموشه کلي (هدیرې) ته یوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

3

بختیالی سهار وختي وور بل کړی وو، د نغري پر غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
سترګي یې له اوښکو ډکي وې دا فکر یې کاوو"چې نن به یې څوک را پورته کوي، اول خو به یې پلار له ماجته راتلهٔ، یو یو بهٔ یې پهٔ ناز را پورته کاوو".
زرینه له دباندي راغله"موري! دینک کاکا راغلی".
دینک پهٔ زرینه پسي لنډ پهٔ خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله غاړه کښېښستو.
دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي، زهٔ بهٔ رپورټ وکړم".
بختیالی چې له چائینکي سر پورته کړ، بیرته یې پر کښېښودو، د خپل لاس بنګړي یې کښو"نهٔ کاکا، زموږ رپورټ یوه مانا نهٔ لري، نهٔ سړی وهل شوی دی نهٔ ویشتل شوی، پهٔ (څا) کې لوېدلی دی، دا پر دې زورورو څوک اړوي چې تاسو وژلی دی".
دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړهٔ، نه زویه زهٔ ودې ته حیران یم دومره لرې یې له کوره (څا) ته څنګه بوتلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ چې د چای پیالې ډکې کړې، کښلې بنګړي یې سره یو ځای کول"کاکا زرینه وایي چې موږ له کوره ووتو د ملکداد د چرسک نارې او اشارې یې وې چې هله یو څوک په (ځا) کې ولویدو.

زهٔ او بابک چې ورغلو، بابک (ځا) ته سرور ښکاره کړی دهٔ له شا پسې پورې واهۀ ،کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خولهٔ لاس ونیسه او ګوره ، ګوره چې دا خبره وچاته ونهٔ کړې، پښتانه وایي «تېز پهٔ تاځیله نه نیول کیږي» کار بهٔ له چله اخلو".

دینک چې پهٔ لاس کې خلی پهٔ وور کې غورزاوهٔ زهٔ خو وایم " ریورټ بهٔ ښهٔ وي".

بختیالۍ پهٔ قهر او ګونجې تندي ورو کتل "کاکا خو درته ومې ویل، له دې څه بهٔ کار پهٔ چل اخلو، نور وس خو زموږ نه پهٔ رسیږي".

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن،خلاص شوی پټکی یې پر سر پیچلی"سمه ده، لورې چې څنګه ستا خوښه ده،خو دا یوه خبره یاد لره، پر ما چې دې هر بار ږدی، زهٔ هم پهٔ شپهٔ تیار یم، هم پهٔ ورځ".

چې دی ولاړېدو د بختیالۍ مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې پهٔ چغو شوه، پلار یې ماجت لاړ،پهٔ ماجت کې پر فاتحه چې دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ ور واړاوو، پوښتنه یې ځیني وکړه" دا واقعه څهٔ وخت پېښه شوه ،او دهٔ له (ځا) د اختر پهٔ ورځ څهٔ غوښت؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلګ رخصت شو "زما دا شک دی، دومره وختي چې (ښا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو هڅه یې کوله، د دهٔ غریب خو مور ناروغه وه، یو چا بهٔ ورته ویلي وي چې د کوترو ښوروا یې ښهٔ ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه، ډوډۍ یې د ادم خان پهٔ کور کې وخوړه، د ماخوستن له لمانځهٔ چې راغلی، له بختیالی یې پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس څنګه پښېمه شوې ده؟، دهٔ د اختر پهٔ ورځ له (ښا) څهٔ غوښت؟".

بختیالی چې یې بالښت و څنګ ته کېښښودی، کښېنسته تو له کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زهٔ څهٔ چل وکړم؟. له ما خو یې ورخونه یوړل".

بختیالی چې سترګې یې د مور پر خوا واړولې "بابا تهٔ او مورکۍ صبا خپل کورته لاړ شئ. پهٔ کیسه کار مهٔ لره. زهٔ پهٔ خپل کار پوهېږم، وماته ښهٔ درک راکوي، تاسو کار مه پهٔ لرئ".

"لورې! پهٔ دې زهٔ ښهٔ پوهېږم. چې تهٔ تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو تل له خانه سره دا وایم. کاش! دا مي لور نه زوی وای".

بختیالی: "یو خو ستا لاس نهٔ پهٔ ښنېلي، بل زهٔ پر دې ویرېږم ماشومان را وژني".

دریم مانښام یې: مېرهٔ میراث خور، ملکداد کورته ورغلی "بختیالی دا ماشومان در روان کړه، درځه کورته. څهٔ کوې چې له دې ورو ماشومانو سره. پهٔ دې تورو دېوالونو کې ناسته یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته بۀ دې لږ له ښځو سره خولۀ پرې وي، لږ بۀ دې پام پۀ بله شي".

دې لرګي ته لاس کړو "وزه، تۀ چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار بۀ دې نۀ وروژلی".

ملکداد چې پۀ غابښو کې نیولي د بربت وېښتان پرېښول "نۀ بختیالی، تۀ هسې بدګمانه شوې یې، ګمان مۀ کوه، ګمان د ایمان زیان دی".

دا ورولاړه شوه چې د لرګي وار یې پر کاوۀ، دی ووتو.

بختیالی چې څو ورځې پس ورغله سنګین ته "پۀ ما خو تۀ خبر یې، مېړۀ مې مړ شو، بل سړی زۀ نۀ لرم، چې ستا فصل در پالي، دا فصل له یو مسلمان وراوله چې بیه یې کړي چې څو مره مې حق جوړېدو هغه را کړه".

سنګین که څه هم غځېدلې پښې را ټولې کړې، بیرته یې هم یوه پر هغه بله واړوله، را پورته نۀ شو.

بختیالی هم دا محسوسه کړه چې دی واې زۀ هم یو سړی یم "سمه ده خورې، هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه یې کوله".

بختیالی که څه هم د سنګین له خوا د پړوني څاک نیولی وو، بیا یې هم سنګین یوه سترګه لیده " نۀ نۀ وروره، ګوره چې ملکداد ته یې ور نۀ کړې".

سنګین چې د دې یوه ښکاره سترګه ته کتل" سمه ده خورې، زۀ بۀ یو څوک پیدا کړم چې بیه مې کړي، ستا روپۍ بۀ درور کور ته در وړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګین څو ورځې پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ یې ور کړې" خورې ستاسو فصل خو دریم په څلیرویشت زره بیه کړی، په څلیرویشت زره کې ستا دریمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ور نیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتې یې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم ، د پنځمې میاشتې په اوله شپه څلور، پنځه سپین ږیري، یو د کلي مولوي صاحب راغلوؤ، له روغبړه پس مولوي صاحب له جېبه تسبې را وکښې، تسبې یې بیرته و جېب ته کړې چې په خبرو یې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پیداکړي یو، مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي،هغه په دې چې په دین د اسلام دي .... اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوښې وي، هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي یو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ویده زوی کالی سماوو "مولوي صېب! تاسو ته دي خدای خېر در کړي، دا ښه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم ،اوس به مېړه ضرور کوم، یو خو به ځان له عذابه خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي،خو یو څو ورځې به وماته مهلت راکوی چې زه سوچ وکړم، څوک زما د پاره ښه دی، هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درته ووایم، له هغه سره به نکاح را وتړئ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي صاحب چې دوباره راکښلې تسبېح جېب ته اچولې"بختیالی ! ته پرېږدي خلگ څه کوې، دا خپل میراث خوار دي بې واده ځوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپی ورسره دېرې دي، د هیڅ کمی به ور سره نه وي".

بختیالی چې سرکښته ځړولی وو. د نغري پرغاړه بې په واړه خلي لیکې کښلې "نه مولوي صاحب دا سړی خو بېخي نه کوم، دا زما د مېړه قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مه کوه، دا سړی دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې په لاس کې وړه لښته، په جار کې وغورځوله "مولوي صاحب ! نه بې کوم چې پر سر بې را وتړی لا هم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجید) ته ور واړوو "بختیالی ستاخوښه ده، ملکداد خو هم ښه در معلوم دی. که بې په رضا زوی نه کوې، سبا دي په زور په کوي".

بختیالی چې مخ بې ماشومانو ته واړاوو "مولوي صاحب ! پښتانه متل کوي، وایي «پر لمانځه مي ودروې ته. وایي به بې ځوک".

مولوي چې پر بېره لاس تېراوو ، سترگې بې په بختیالی کې وې "بختیالی مور سوال درته کوو، مه ځان بې شرمی ته جوړه وه، مه دی، سبا ک. بدنامه شوې. بدنامي خو دي د ده ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو. د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پته او سوکه ، سوکه په لځو پښو ورغله، د سرای

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دروازه کې. و يونيم گز دېوال ته پټه ودرېده.دوی سره رېږدو . خبره مجو (مجيد) اکا کوله ".
مولوي صاحب دا خبره لکه چې رېښتيا ده چې دا سړی د ملکداد زوی وژلی دی".
مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته. وماته په خپله ملکداد وويل".
مجيد اکا "مولوي صاحب ! بياخو پکار ده چې موږ په دې خپلو ډېرو کي تو کړو چې پر نيمه شپهٔ، د وړو يتيمانو په کور کي ناست يو . ومور ته يې سوالونه او زاری. کوو چې تهٔ و يتيمانو ته د پلار قاتل ور پلار کړه".
مولوي صاحب "مجو موږ خو يې د را روان وخت غم کوو. موږ وايو چې سره ميراث خوارهٔ دي، گوندي دا خبره ورکه شي. پهٔ را روان وخت کې بهٔ بيا گزگ نهٔ کوي.
مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختيالی نهٔ ده خبره، لکه څنگه چې پهٔ سړه سينه رېږدم، مجو که څهٔ هم زهٔ غلط وم چې بختيالی نهٔ ده خبره.
مولوي خير دی خبره دي وي. پرېږدی چې څو شپې نخرې وکړي بيا بهٔ خوشاله وي، د ملکداد زوی بهٔ کوي.
مجو تهٔ خو خبر يې. د ملکداد تر مخ ډېر لوی. لوی سړي نه ئي رېږدلای. بختيالی خو هم څهٔ بالښته نه ده".
مجيد اکا: "مولوي صاحب ! کومه بالښته؟".
مولوي صاحب "ولې نهٔ دي دي اورېدلي ....
قام د ډېر ورسره دی دلته نشته پر تاجنگ کوي بالښته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماڅیګر وهی لمر تانګه پر تابالښته جنګېده
لچ یې مات وی دا ورغښته تر مړو بهه وه بالښته"

دې غاړو و بختیالۍ ته دومره حوصله ور کړه چې راغله پر بستره داسې وغځېده. لکه له دې سره چې هیڅ هم نه وي شوي، تر سهاره په خواږه خوب ویده وه. سهار چې را پورته شوه، سترګې یې رڼې وې. داسې یې محسوسوله لکه دا چې بالښته وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

4

څوشپې پس چې بختیالۍ یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نرۍ وریځ) چې د کور د خونې دروازه یې کولف کړه، را ووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې څادرونه وتړل، روانه شوه.

په لارې چې څه لاړه اسمان ته یې وکتل، وریځې ښۀ ځان سره ور کړي وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بېرته وګرځه، نن ورځ سړېچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې په مخه کړو، روانه شوه.

غټو کي لور او زوی یې ښۀ وو، هغه ډېر وړکی ورور دوی په غېږ کې یوار یوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټو کی دې په غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکۍ یې تر لاس نیولې وو، د بختیالۍ ور پام شو، کمیس یې په غاړه وو، پرتوګ یې نه وو.

د لارې په منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوګ په ور په پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو په تګ سوکه تګ پرېکړی، د غرۀ لمنې ته ورسېدو، د انا ګیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، ډوډۍ یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راواخیسته، پیاز یې سپین کړې ، ډوډۍ یې پورې وخوړه،ماشومان او ځان یې په لیو اوبهٔ کړو ، هم یې د ماپښین لمونځ وکړی بیا یې مخه وکړه.

اوس نو د بابا کور ډېر لرې نهٔ وو ، پهٔ تلو، تلو کې د ما شومانو و دې ته پام شو، ناره بهٔ یې کړه ،له هغې خوا بهٔ پهٔ دره کې ددوی دږغ بېرته راغبرګ شو.

دا رنګه روان وو، د بابا وکور ته یو مغزی (لوړه اوکږه لاره) پاته وه ، مېده ، مېده ځاځوکې هم شروع شو.

پهٔ مغزي ور واوښتو، د بابا کیږدۍ یې وپېژندله، چې ولاړه وه، ډېر یې زړهٔ ښهٔ شو چې مېلنې (د کوچیانو کلی)ته لا پهٔ کډه نهٔ وه تللی.

د بختیالۍ د ورې خورکۍ زرکې چې دوی پهٔ سترګو شو، نارې یې کړې "مورې! خورکۍ راغله".

مور یې مخ له وراغله، لاس یې پهٔ اوږو وو ، پر بختیالۍ یې غېږ وګرځوله، کور ته چې ورغلو مور یې تبخی واړوو ، دستي یې چای پخې کړې ، مور چې یې چائینکه را کوز وله "بختیالۍ ! دا ماشومان بهٔ دې پهٔ یخ وژلي وي، وار بهٔ دي کاوۀ، چې ورځ توده شوې وابې بیا بهٔ راغلې وې".

بختیالۍ چې پهٔ خپلو تودو لاسو کې د ماشوم لاس نیولي وو "مورې! بس تر وس مې تېره شوه ، نور مې نهٔ ښو ځغملای ".

دوی ته یې چای وراوړلې ، دوی چای څښلې ، مور یې ښې تورې او سپینې غوښې پهٔ کټو کې واچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام ته یې بابا هم راغلی مېږې یې وشکولې ،پهٔ سیَب یې دننه کړې.

له روغبړه وروسته یې مور ښهٔ غټه کاسه، وره ډوډۍ ور واړوله ، پهٔ بله کاسه کې یې، ښې تورې اوسپینې غوښې. د دې سترې ماشومان چې پهٔ تورو سپینو ماړهٔ شو، خوب ورغلی.

مور یې وتړولو ته ځای ور هوار کړی ، یو یو یې تر لاس نیوو، ځای ته یې بېول.

له هغه وروسته پهٔ ځراغ کې تېل ختم شو ، بابا یې بالښت ته پروت وو ، د اور پهٔ رڼا کې دې لیدو چې دپټکي ځاک یې پهٔ خولهٔ او برېتو پورې مښلی.

له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې ! دا ډېر وخت ښار ته نهٔ یم تللی، ځکه تېل نشته".

پهٔ خبرو ، خبرو کې بیا دې ته راغلی "بختیالی ! دا خبره څو مره حقیقت لري، ستا مېږهٔ دې خلګو وژلی دی ، لورې که رېښتیا ووایم، زما اوس هم یقین نهٔ راځي".

بختیالی چې سترګې له موره دهٔ ته، ور واړولې " هو بابا زرینه ورسره وه ، هغې پهٔ خپلو سترګو لیدلی دی".

بابا "دا تهٔ څهٔ وایې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وویل ، خو زما یقین نهٔ پر راتلو".

بختیالی "دوې کیسې دې بابا ، یوه خو دا چې ما یې زوی د اوبورګو پهٔ لار کې وتاړه بل یې زما له مېږهٔ مخکه غوښته".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا : "ستا د میړهٔ مځکه څه غواړي ؟،هغه خو یې وماته راکړې ده".

بختیالی: "بابا پهٔ کلي کې زموږ د یوه سرای مځکه نهٔ ده ، دا مځکه ډېر اوږدهٔ او وسارهٔ لري ، د دهٔ د مځکې پهٔ میان کې ده ، د دهٔ مځکه یې سره پرېکړې ده ، دهٔ دا غوښتو چې دا زموږ مځکه دځان کړي ، وموږ ته د دې پهٔ بدل کې بله مځکه راکړي .

پهٔ څو، څو واره یې خلګ ورته راولېږل، خو دهٔ سودا نهٔ ورسره کوله.

زوی یې بیا چرسک،غل او بدره دی ، دا څو کاله پهٔ جېل کې وو ، چې راخلاص شو بیا یې دا حرکتونه کول".

تړوله کیسه یې بابا ته پهٔ زېرو زور وکړه.

بابا یې پټکی پر سر کړی ، د ولاړېدو هڅه یې کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته.(تړوکه یې پرې وکړه) خو مخ بهٔ دې ورښکاره کاوؤ ، چرسک شی وو، هغهٔ د ورېنداري پهٔ عزت څهٔ خبر دی. چې ستا مخ یې لیدلی وای، بله ورځ یې پهٔ خدای که ستا پهٔ خوا کتلي هم وای.

د دهٔ خو دې قد و قامت، ښاهسته تګ خوښ شوی دی".

بختیالی د بابا ومخ ته کتل "ملامته یم ، مور خوارې پهٔ څو، څو واره راته وویل، د! مخ مهٔ پټوه ، دا مخ پټول بهٔ دې یو ورځ پهٔ یوه لویه بلا واړه وي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا چې ځادر اغوستو : "سم یې درته ویلي دي " پښتنو کله کلا ګانې درلودې؟ ،کله یې ښځې په پردو کې نغښتې؟ ،لکه دا اوس چې موږ کوچیان یو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلګ وو ، داسې ازاد ژوند یې وو لکه دا موږ ،د اکثرو کیږدۍ وې یا یوه ،یوه خونه ، چې چا، چاردېوالي پېژندله نه، دا زموږ په ډول یې ښځو کارونه کول ،دا بېخي لږ وخت کېږي چې په ښځو یې مخ پټول او پرده کوي ،پر کورو یې چاردېوالی شروع کړې.

خو اوس یې لا د ډېرو کورو چاردېوالی نشته ، خونې یې تۀ په خپلو سترګو وینې.

لورې! زۀ اوس څۀ وکړم ؟".

بختیالی چې یې ځپلی سمولې "بابا تۀ هیڅ هم مۀ کوه ، مۀ په دې کیسه سر خلاصه وه ،مۀ کار په لره ، نۀ ستا لاس په ننبلي ، زۀ پوهـ شوم او زما کار.

تۀ ځان داسې واچوه چې زۀ بېخي په هیڅ هم نۀ یم خبر ". شپۀ ډېره تېره وه ، سهار نزدې وو چې دوی ویده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ ، مور یې اوبو ته.

دې صندوخ خلاص کړی، د هغه سرې او بابا عکسونه یې را واخیستو ، پکښې وېې کتل ، هغه عکس یې پیدا کړی ، چې له شا په شنه قلم یو څۀ پر لیکلې وو.

ورځ تېره شوه ، شپۀ راغله، بابا ته یې وویل "زۀ سبا کور ته ځم ، تۀ یې غمه شه ، که چېرې پر ما یو تکلیف راتلو، زۀ بۀ ضرور تاته حال در کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی په واخلې ، یو مړ درکوم ، ته خو یې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به یې زه یاشمک (شمس) ورور درولي ، ماشوماتو ته به یې حلال کړې".

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو، چې له بابا او مورکۍ یې رخصت راواخیست ، د کور پهٔ لور رارهوانه شوه.

ماځیګر غټ وو ، لمرو غر سره ورتلو چې را ورسېده چې دې وور بلاوو ، بسترې یې هوارولې ، تیاره ماښام شو . ماشومانو ته یې د مور ور کړې، پخې غوښې او ډوډۍ ورکړه ،سترې ماشومان یې یو، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

5

دویم وار بیا هغه څو سپین ږیري او مولوي صاحب چې یو مجو اکا پکې نه وو ، داسې وخت ورغلو چې د بختیالۍ غتو کي ماشومان ویده وو.

یوه دا ، وړوکې زوی په دې ډول ناست چې د وړوکي زوی سر یې پر ځنګانه ایښی وو ، ځنګون یې ښوراوو ، الله الله یې ورته کول "الله کوټ للو دلته مه راځه ګیدو ، لالی ویده دی په خوبو".

د مولوي صاحب د خونې پـه بنده دروازه کـې ږغ شـو "بختیالۍ تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟".

دې یو ګړۍ غوږ کرار کړی، دویم وار یې ږغ وپېژندلی له "نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.

د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست ، دوی پر هغه ځای کښېنستلو.

له حال احواله پس، مولوي صاحب پر ږیره لاس تېراوو ، په خونه کې یې شا و خواسره کتل، په دې چې دا ښځه دومره دلاوره ږغېږي ، داسې خو به نه وي چې یو څوک په دې خونه کې ورسره ویده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پهٔ نصیحت کولو شروع وکړه ، پهٔ نصیحت کولو، کولو کې یې بیا د نکاح خبره وریاده کړه.
بختیالۍ مخ ورواړاوو، لاس یې له خولې واخیستو "دې خو بهٔ شرم نهٔ لرې له خدایه بهٔ نهٔ وېرېږې ، تاسو خو له خدایه ووېرېږې ،د خدای جواب بهٔ څنګه وکړې؟ چې د یوه ظالم ملکداد جواب نهٔ لرې ، خدای بهٔ دا پوښتنه نهٔ کړي درڅخه وه چې دې کونډې او وړو یتیمانو، پهٔ دې تورو دېوالو کې پنځه، شپږ میاشتې تېرې کړې ، تاسو یې یوه هم پوښتنه وکړه؟".
مولوي صاحب جېب ته لاس کړی تسپې یې راکښې "هو بختیالۍ ملامت یو".
نن د بختیالۍ سترګې له خپلو ماشومانو نهٔ را اوښتې "مولوي صاحب ! که تاسو را شئ که نهٔ شئ ، پر ما داشپهٔ و ورځ هغه رنګه تېرېږې ،ژړوي مې دا خای چې څنګه پهٔ دې دومره کلې کې یو سنت وهلی نشته چې راشي د دې وړو ماشومانو حال وکړي چې څهٔ حال مو دی ، یو څهٔ پهٔ کور کې لرې که نهٔ یا خو ناروغه نهٔ یاست ،د یو ظالم له وېرې تولو سترګې پټې کړې دي ، څو میاشتې وشوې چې زهٔ او دا وړه پهٔ دې سرای کې شپې او ورځې تېره وو ، بیا چې وار د دهٔ شي، نهٔ له دې خپلو سپینو ږیرو شرمېږې ،نهٔ له ما، نهٔ د دې وړو یتیمانو له حقه وېرېږې.
تاسو که نهٔ له خدایه وېرېږې، نهٔ د ماشومانو له ازاره ، زهٔ هم د مېړهٔ هم د یتیمانو له حقه وېرېږم ،دا منم چې زهٔ یوه ښځه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

، هیڅ مې هم په وس نه دي پوره ،دا به وکړم، مرګی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار".
نورو سپین ږیرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول.
خو د مولوي خوله نه سره ورتله.
مولوي صاحب: "ته لېونی یې چې د وړې نجلۍ خبرې مني؟"
بختیالۍ اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه.
"مولوي صاحب! دا خو به وخت ثابته کړي چې زه لېونی یم که تاسو یې لارې ، په دې سر خلاص کړی، چې پر دنیا نر ودرېږي په خدای که ما د ملکداد زوی وکړی".
دوی هم یوه ،یوه غاړې تازه کړې، خپل ،خپل (څادرونه)یې وڅنډل، ولاړ شول ،شپه تېره شوه.
سهار ملکداد په خپله ورغلی "بختیالۍ زه سوال درته کوم، داسې وکړه دا زما زوی وکړه، ته یې ډېره خوښه یې".
د بختیالۍ باری (جارو) په لاس کې وو ، د خونې ومخته په سرای کې ناسته وه، نه یې یوه کړه او نه بله
"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وتړې لا هم ،دا نېکي وکړه، ما له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم، نه یې شوق لرم".
ملکداد چې په دې پوه شو چې ښځه یوه خوا نه کوي، نو یې له خولې لاس واخیستو
"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره په هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې په هنر وژلای شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه خوښه دې دا ده چې دا ماشومان دې یو، یو داسې په هنر در مړۀ کړم لکه مېږۀ، بلکه دا چې زما زوی په خوشالي وکړي ،زۀ د زوی پر غم نۀ یم ،پر دې یم چې تۀ زمازوی وکړې، که دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به یې نۀ راځي چې زموږ پلار دۀ یا د دۀ زوی وژلی دی".

بختیالۍ چې د دۀ خبرې واورېدلې، باره په لاس کې حقه حېرانه شوه او سوچونو واخیسته.

"یو خو یې زما مېږۀ رامړ کړی او په ډاګه یې مني هم، بیا دا سر زوری، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتیا هم راکوي له دې زوی مړې څخه به په چل کار اخلم".

له څۀ خاموشي پس یې ډېر په عاجزي وویل

"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه".

ملکداد "دوې نۀ، درې ورځې مهلت درکوم".

له ځان سره یې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا په دغه شپۀ د دینک کور ته ورغله، تو له کیسه یې ورته وکړه او هغه عکس یې ور کړی پر کوم چې ایډریس لیکلی وو.

دینک په هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما ښځه ناروغه ده، که دې یو زر دوه روپۍ راکړې، ډاکټر ته یې وړم".

ملکداد خندل چې روپۍ یې ور کولې "هلکه دا د یار ښځه خو دې پوهه کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی وکړي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ یې له لاسه روپۍ نیوې "سمه ده، تهٔ فکر مه کوه چې زهٔ له هغې خوا راشم".

دی پهٔ دروازه کې ولاړ وو، د بختیالۍ د کور پهٔ خوا یې کتل "ماښام ته بهٔ راځې؟".

دهٔ هم د بختیالۍ د کور پهٔ لور سترګې ور واړولې، پهٔ زړهٔ کې یې پهٔ خپل کردار خندل "نهٔ دوې شپې پر هغه خوا کوم، د لور مې اوس کال وشو، نهٔ زهٔ ورغلی یم نهٔ یې مور، دوې شپې له لور سره کوم".

دهٔ بېرته مخ د دینګ پهٔ خوا واړاوو، کتې، کتې ویې خندل "هلکه دینګه دوې ورځې پس خو بهٔ یا نوره وې یا نسکوره".

دینګ روان شو، خپله ښځه یې ډاکټر ته بوتله، د شپې بختیالۍ خپله غوټه تیاره کړه، څو واره ووته، شاوخوا یې وکتل، څوک نهٔ وو، نهٔ د چا دڼغ وو.

خپل ماشومان یې پوهـ کړو "که چیري توخه در تلهٔ، پر خولهٔ لاس نیسئ".

ځان یې ښهٔ مطمئنه کړی، ماشومان یې تر لاس ونیول، د دېوال له سایې سره، د خورلسم د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې یې ډېر پهٔ چټکې ګامونه ښودل چې سپوږمۍ بهٔ پهٔ وورو کې پټه شوه، د دې بهٔ سا سمه شوه، لکه چې وایي "اوبو اخیستی څګ ته هم لاس اچوي".

یو وخت یې شرنګی تر غوږ شو چې تر شا یې وکتل، سپی ور پسې وو، مېږوی یې کښلي وو، د غاړې ځنځیر او مېږوی یې شرنګی کاوۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې که له وېرې ږغ تر خولهٔ نهٔ وتو بيا يې هم دا هڅه کوله چې لوټې ور غورزوي ، سپي وګرځي.
د محمددين د انارو تر باغه ، پهٔ باغ کې څهٔ تګ مشکل وو، د ونو او بوټو پهٔ وجه، ځکه څهٔ وځنډېده.
چې دا ور ورسېده، دينګ د موټر ډرائيور ډېر ستړی کړی وو ، پهٔ څهٔ شوه، څهٔ شوه هغه ستا ښځه.
دی نه وې، تهٔ ما پهٔ يو بلا وخورې.
چې بختيالۍ و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائيور د اختر ورځ شوه.
دومره پهٔ تازيله يې موټر روان کړی لکه يو څوک چې دی ويني، ور پسې وي.
يو زوی يې پهٔ روان موټر کې، پهٔ سپي پسې تر شا کتل چې سپی پاته شو.
دهٔ پهٔ ژړغوني ږغ ووېل "مورې ! زمونږ سپی؟".
دې زوی پر مخ مچ کړو "زويه ! دينګ کاکا بيرته راځي ، کور ته يې بيايي".
پهٔ لارې هغهٔ ښارګوټی راغلی، پهٔ کوم کې چې د دينګ د لور کور وو او هم موټروان د دې ښارګوټي وو.
د لور کور يې له لرې وه بختيالۍ ته ور وښودی.
پهٔ تلو، تلو کې، وسهار ته نژدې يو بل ښارګوټي ته ورسېدو ،دوی شپهٔ پهٔ ناسته تېره کړه ، ډرائيور ويده شو.
سهار چې يې لمنځونه وکړو . چای يې وڅښلې بيا يې مخه وکړه ،ماښپين قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بیا څه رنګه ځای دی، څومره ډېر موټران دې پکې چې کله یې د خره ټانګه ولیده ،نارې کړې "ادې ادې هله وی په خره یې ګاډی پسې کړې ده ، سړی پکې ناست دې"

بل چې رکشه ولیده ورته حېران و چې دا بیا څه رنګه شی دی په درو پیو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی ورته په سوچ کې وو چې دا خو یې زموږ رنګه کالي نهٔ دي ، لمن یې نسته ، تر شا د چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا رنګ په رنګه لوتې ترلې وې ،دوی پوښتنه هم نهٔ شوه کولی چې دا څنګه شیان دي ، خو بس حېران دریان یې یو بل خوا ته کتل.

ډرائیور پهٔ ښار کې یې یو چا ته هغه ایډریس ورښکاره کړی، هغهٔ داسې وویل "سیده ورځئ، تر هغه وخته چا ته مهٔ درېږئ ، تر څو چې یو لوی چوک د راځي ، پر چوک له یو چا پوښتنه وکړی، هغهٔ بهٔ یې در وښایي، ډېر مشهوره سړی دی ، هر څوک یې پېژني " پر چوک یې له یو چا پوښتنه وکړه، هغهٔ یې دوکان ته لاس ونیوو

"هغه مخامخ دوکان یې دی" دینګ ور کښته شو، دوکان ته ورغلی ، یو سپین ږیري سړي ته یې هغه ایډریس ورښکاره کړی.

هغهٔ چې لیکلي ولیدل، یو ګړی پهٔ سوچ کې لاړ ، هم پهٔ هغه سوچ کې یې کاغذ واړاوو چې عکس ته یې پهٔ غور وکتل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکس یې وپېژندلی ، په سپینو چشمو کې یې سترګې دینګ ته ور واړولې، په وره خندا کې
"وبخښه، ببخي ډېر وخت تېر شوی دی ، د تورکاڼي د اینځر زوی یې؟".
دۀ چې د شاه جي و تکو سپینو وېښتانو ته کتل "نۀ نۀ نوم مې دینګ دی ، صرف مې د اینځر لور او لمسیان تر تا پورې را وستل، ما ته اجازه راکړه ، زۀ ځم ، د کرایې موټر مې راوستی دی".
دۀ چشمې له سترګو لرې کولې "د خدای بنده، خو په بس کې بۀ را تلاست ، دومره کرایه؟".
له ډېره ستړه پس، شاه جي رخصت ور کړو.
دینګ روان شو ، پر شا یې ور وکتل "د خدای پۀ امان، نوره کیسه بۀ بیا بختیالۍ درته وکړي".
بختیالۍ او ماشومان یې د دوکان مخته کښته کړو، دی روان شو ،شاه جي لـه بختیالۍ سره روغبړ وکړ،د خپل همسایه رکشه یې را وغوښته ، بختیالۍ او ماشومان یې کور ته ولېږل.
کور ته چې ورغلو ، د رکشې والا د شاه جي ښځه پوهه کړه چې "دا د شاه جي مېلمانۀ دي ، ببخي له لرې راغلي دي، باید ښۀ خدمت یې وکړې".
د شاه جي ښځه جبینه پۀ پښتو پوېده، خو وئیلای یې ښه نۀ شوه ،پۀ ډېر زحمت یې بختیالۍ پۀ خبرو پوهوله یا پوهیده.
جبینه د بختیالۍ او ماشومانو ته ډېره حېرانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېرانه پهٔ دې وه چې دې پښتنې د برې لیدلې وې ، د ښار نهٔ ، د غرنو.

د دې اوږدو جامو او لړلو ماشومانو ته بهٔ خود حېرانه وه ، چې نهٔ یې داسې جامه لیدلې وه، نهٔ یې داسې لړلي ماشومان .ماښام شاه جي هم راغلی، له بختیالۍ یې ښه د کور ، بابا او ټولو پوښتنه بیا وکړه.

له ډوډۍ خوړلو پس، شاه جي لاس پهٔ دسمال پاکول ویې خندل "بختیالۍ لورې ! که ستا پهٔ یاد وي چې ستا بابا بهٔ ویل چې یو متل دی (مور مېلمه له هوره پس پوښتو) اوس نو حال راکړه، تهٔ او ښار ته له دې ورو ماشومانو سره راتلهٔ".؟

بختیالۍ شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لستوڼی یې د پکي پهٔ ډول د ګرمۍ پهٔ وجه ښوراوو.

له هغه وخته یې کیسه شروع کړه چې دی ورغلی، د دوی پهٔ کور کې او سېدهٔ.

پهٔ غرهٔ کې یې سروې کوله ، نقشې یې جوړولې بیا تر دغه ماښامه چې دا له شاه جي سره، د دهٔ پهٔ کور کې ناسته وه.

جبینې د دې د ماشومانو ځایونه هوار کړو ، یو، یو ویده بدل، ټول ویده شول.

شاه جي که څه هم د بختیالۍ ومخ ته کتل، خو سوچ یې پهٔ هغه تېر وخت او د دې د بابا پهٔ کور کې وو.

بې پامه یې اوف کړو، ولاړ شو، پر لمانځهٔ ودرېدو.

بختیالۍ ته ور پهٔ یاد شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

"رېښتیا، رېښتیا، شاه جي چې بهٔ لمونځ کاوۀ، یو خو یې لاس پر نامهٔ نهٔ نیول او بل یې د خاورو تېکۍ مخته شوده".

شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورډکولې دهٔ څښلې، بختیالۍ ته ږغېدو "زهٔ او جبینه پهٔ دې کور کې دوه پهٔ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادهٔ او بچیانو خاوند دی، د څنګ پهٔ سرای کې اوسي، یوه دي پهٔ دې ده چې له مور سره پهٔ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پهٔ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه در کړم، تهٔ او خپل بچیان پکښې اوسی".

بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زهٔ او بچیان بهٔ پکښې اوسو".

شاه جي دېوال ته نژدې شو، شا یې وهله "سمه ده چې څنګه تهٔ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه څخه وباسه، نور هر څهٔ اسانه دي".

شپهٔ سهار ته نژدې وه چې دوی تول ویده شول.

بختیالۍ ته دا څهٔ عجبهٔ ښکارېده چې هلته یخ وو. مور پهٔ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ریښتیا، ریښتیا، شاه جي چې بۀ لمونځ کاوۀ، یو خوبې لاس پر نامۀ نۀ نیول او بل بې د خاورو تیکۍ مخته شوده".
شاه جي چې لمونځ وکړی بیا راغلی، جبینې شنې چای راوړې، پیالې یې ورد کولې دۀ ښنلې، بختیالۍ ته ږغېدو "زۀ او جبینه پۀ دې کور کې دوه پۀ دوه یو، یو زوی لرو، هغه هم د وادۀ او بچیانو خاوند دی، د ښنگ پۀ سرای کې اوسي، یوه دي پۀ دې ده چې له مور سره پۀ دې سرای کې ګډه اوسې او بله خوښه دي دا ده چې د دې کوټې پۀ اخیره کې، زما خالي سرای دی، هغه درکړم، تۀ او خپل بچیان پکښې اوسی".
بختیالۍ: "ما ته هغه سرای راکه، بس زۀ او بچیان بۀ پکښې اوسو".
شاه جي دېوال ته نږدې شو، شا یې وهله"سمه ده چې ښنګه تۀ خوشاله یې، یو کار ته وکړه، ضروري هم دی، که زخمونه جوړوې، نو دا انتقام اخیستل له ذهنه ښخه وباسه، نور هر څۀ اسانه دي".
شپۀ سهار ته نږدې وه چې دوی تول ویده شول.
بختیالۍ ته دا څۀ عجبۀ ښکارېده چې هلته یخ وو. مور پۀ خونو کې ویدېدو او دلته بیا ګرمي ده، د خلګو ګرمي کیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا موږ ستاپهٔ ځای کې یوه شپهٔ هم وکړو ،له موږ سره روپۍ ډېرې دي، تهٔ صرف وما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور موږ له تا هیڅ هم نهٔ غواړو".

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو ، له بختیالۍ پهٔ پټه یې د کور پر سامان، څه د ځان روپۍ ور کړې ، سامان یې راوړو.

بختیالۍ خپل کور سم کړو.

شپهٔ یې د شاه جي پهٔ کور کې وکړه، پهٔ سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول

یو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چېویني، د ښار پوخ کور ،د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نهٔ وو.

میاشت تېره شوه.

یو سهار شاه جي دوکان ته تلو ، د دوی پر کور ورغلو ، له حال احوال کولو پس یې له بختیالۍ پوښتنه وکړه "د څهٔ ضرورت خو نشته؟".

بختیالۍ چې د جامو له مینځلو را ولاړه شوې وه، خپل غړلی لستوڼی یې خوراوو "نهٔ نهٔ شاه صاحب، د هیڅ ضرورت نشته ،که چیرې د یو شي ضرورت پېښ شو ، ضرور بهٔ درته وایم ، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر یو کار ولګوو؟".

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښو "ا خو ډېره ښهٔ خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده،دی کوم کار کولای شي یا یې کوم کار خوښ دی؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيالی چې هغسې ولاړه وه "هسې يې پر يو کار ولګوه، په مزدورۍ کې کله دا وو چې دا کوم دا نه کوم".

شاه جي چې خپلې چشمې په سپين دسمال (چې يوه شنه ليکه هم پکښې تېره شوې وه) پاکولې "نه نه داسې نه ده، خبر زه به سوچ پر وکړم".

په دې بله ورځ شاه جي ورغلی، يو هلک بل ور سره وو، خاخان يې ور سره کړو "له دې هلکه سره لاړ شه، څو ورځې په ښار کې تېره کړه، هلکان به ووينې، څوک څه کار کوي، څوک څه کار، چې کوم کار دې خوښ شو، وماته به ووايې، هغه کار به که خبر وو، په صلاح شروع کړو".

خاخان لاړو، څو ورځې يې له هلکانو سره تېرې کړې، چا ګنجې، چا صدرۍ، چا د پلاستيک لوتې، چا نسوار خرڅول، چا کاغذونه ټولول، چا څه او چا څه خرڅول.

په څو ورځې پس شاه جي له خاخانه پوښتنه وکړه "کوم کار دې خوښ شو؟".

خانان چې خپله خرچنه ګوته په غاښو کښېکښله "زما د پالش کار خوښ دی".

شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو وړوکی صندوخ، برش او پالش سور او هم يې تور ورته رانيول.

خاخان چې له هغه دوکانه ووتو بيا يې ناره کړه "پالش، پالش".

د پالش کار يې شروع هم په دې کړو چې دۀ ته دا نارې ډېر خوند ورکاوۀ، پالش، بوټ پالش، يوسړي خپلې څپلۍ ورکړې "دا را پالش کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ چې شپلۍ ور واخیستې، تر ډېره په سوچ کې ورته ورک وو.
هغه پر ږغ کړو "هله ماشومه، زما کار دی، ټوله ورځ خو بهٔ پردې ځای نهٔ یم ناست".
دهٔ د پالش ډبې خلاص کړو ، پالش ورکول یې شروع کړو.هغهٔ پر ږغ کړو "هلکه یوار خو یې په اوبو صفا کړه".
خاخان چې د هغهٔ سړي په خوا ور وکتل "ټولې پریولم ؟".
هغهٔ چې د دهٔ ور کړې چپل په پښه کړو، ور ولاړ شو "نهٔ نهٔ. ستا اوله ورځ ده که څنګه؟".
خاخان چې په لاس کې یې د هغهٔ سړي شپلۍ وه "هو".
هغهٔ زړهٔ سواند سړي شپلۍ په خپله ورسره پالش کړې.
بس کار یې له هم دې ځایه زده شوو ،ورځ یې تر ماښامه په ښار کې تېره کړه، ماښام چې کورته ورغلی ، شپېته روپۍ مزدووري یې کړې وه.
دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو ، روپۍ یې راوړلې، کله لږ کله ډېرې، یوه ورځ چې په ښار کې روان وو ، نارې یې وهلې "پالش،بوټ پالش".
یو سړي ور ناره کړه، دی ورغلی،هغهٔ خپل بوټونه ور وو کښېښو "دا پالش کړه، ښهٔ پالش ور کړه، هسې یې په رنګ مهٔ رنګه وه".
چې په دوکان کې یې پمبهٔ او جوړې بسترې خرڅولې.
دوه مزدوران یې د دوکان تر مخ، پر پاخه سړک ناست وو، په بستره کې یې پمبهٔ اچولې وه، په لرګو یې پکښې ټکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکاندار له دهٔ پوښتنه وکړه "ماشومه ! داسې کور بهٔ نهٔ وي در معلوم چې سپین سرې لري ، زموږ کار ډېر دی، بسترې بهٔ پهٔ مزدوري ور کوو ، پهٔ کور کې بهٔ يې جوړوي".

خاخان "هو یوه را معلومه ده، خو زهٔ بهٔ حال وکړم".

بوټونه پالش شو ، خپلې پنځه روپۍ يې را واخیستې ، روان شو ، د دوکاندار بیا له شا رېغ شو "ماشومه ! که يې چیرې ماشین نهٔ درلودی ، مشین بهٔ هم موږ ور کړو".

ماښام چې کورته راغلی، مور ته يې د دوکاندار کیسه وکړه ، مور يې ډېره خوشاله شوه ،

له ډېرې خوشالۍ يې سر،سرتور کړی "شکر دی خدایه ،زما خو دا خیال وو چې بې مېړهٔ او بې خپلو د ژوند شپې او ورځې نهٔ تېرېږي.

زویه دا خو ډېر ښهٔ کار دی.

،زهٔ بې کاره پهٔ کور کې ناسته یم، دا کار ځینې راوړه، ښهٔ دی، یو بهٔ ما و د زرینې وخت پر تېروي ، بل بهٔ مزدوري را کوي".

خاخان سهار دوکاندار ته ورغلی، یو مشین څلور ،پنځه بسترې یې ځینې راوړلې ، تول پر روزګار شول.

ورځ تر هغه بله تول پهٔ ښهٔ رنګ کېدو ، هم يې روپۍ پیدا کولې، دا ډول خاخان خپل پالش کاوهٔ، مور ته يې بسترې راوړلې ، روپۍ چې بهٔ د دوی تر ضرورت زیاتېدې ،هغه يې شاه جي ته ور کولې.

یو ورځ خاخان د پالش صندوخ پهٔ کونج کې کښېښوی "مورې ! زهٔ د پالش کار پرېږدم ،پهٔ هوټل کې کار شروع کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالی چې سترګې یې د پالش په صندوخ کې وې "زویه ! د هوټل کار به ګران وي، نه به یې شې کولای".

خاخان یې کمبلي پر فرش وغځېدو،

"مورې ! ځان به پرې وګورم، که چیرې ګران وو، پرې به یې ږدم، د پالش کار خو بیا هم شته".

بختیالی چې کمبله هواروله

"زویه ! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاخان چې را پورته شو، د کمبلې په لور روان وو "سمه ده مورې ! سبا به زه شاه جي ته ورشم".

بختیالی چې د هوارې کمبلې وڅنګ ته کښېنسته "نه نه زویه، زه به خپله ورځم".

بختیالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چې خاخان داسې وايي "ما په یو هوټل کې کار موندلی دی، زه په هوټل کې کار کوم ستاڅنګه خوښه ده؟".

شاه جي چې یوه وړوکې کتابچه یې په لاس کې وه "کار دې کوي، بې کاره دې نه کښېني، ګټه دې نه راوړي، خو کار دې نه پرېږدي".

له دې ورځې خاخان په هوټل کې کار شروع کړو، د هوټل کار ک... څه هم ګران وو بیا یې غرمه او ماښام ښې غوښې هم ورکولې... په اوله ورځ چې د هوټل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولا... دو چې چائینکه به پخه شوه، تویده، ده به له وار خطایي د خپ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته، چائینکه بهٔ یې پهٔ ونیوله، له چولې بهٔ یې را ویسته.

ډېره موده یې پهٔ هوټل کې کار وکړو ، د هوټل مالک ډېر ځینې خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نهٔ راغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوټل مالک بهٔ تل دا فکر کاوؤچې "داڅه شو؟ حساب یې هم پاته دی، نهٔ یې دی وړی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

7

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووۀ کلونو شو، شاه جي پۀ سکول کې داخل کړی.

یو څۀ وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نۀ وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بیولو.

یوه ورځ خاخان له ورورہ سره پۀ دې وختي ووتو، چې پۀ سکول کې یې څو کاله وشو، یو څۀ زده کوي هم ، که هسې ورځي وخت تېروي.

له استاده بۀ یې پوښتنه وکړې بیابۀ خپل هوټل ته لاړ شې له مور سره پۀ کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو.

د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بسترې وړلې ، د موټر دتلو پۀ وخت کې، حبیب له شاپۀ موټر ټال شو.

موټر چې د دوی له کوڅې بله کوڅه ته ګرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاخۀ سړک ولګېدو چې بېخي یې اندازه وینې یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلګو ویل "یو رګ یې پرې شوی دی".

د کوڅې پۀ سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، پۀ بل موټر کې واچاوۀ، هسپتال ته یې یو وړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل زوی یې بختیالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي
هغهٔ د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره یې بسترې اخستې وې) څه تللی وو، له شا یو سکوټر والا ورغلو "په موټر دې له شا یو ماشوم ټال وو، ولېدو".

هغهٔ هم خپل موټر بېرته را غبرګ کړو، هسپتال ته ورغلی چې دی ورسېدو، رام داس خپله وینه په لېبارټرې کې بدله کړې وه، په بدل کې یې د ماشوم له وینې سره سمه وینه راوړې وه.

په دې وخت کې ترسیم مسیح هم راغلی چې هم د دوی همسایه وو، هم یې په دې هسپتال کې د صفای ډیوټي کوله.

چې هغه وینه پرختمېدو شوه، ډاکټر ناري کړې "یو ګوډی وینه نوره هم پکار ده".

ترسیم چې د ډاکټر له را وتو سره سم ولاړ شو "رام داسه! د دې ګروپ د وینې یو سړی وماته معلوم دی، زهٔ یې راولم".

رام داس ناست وو، د ولاړېدو هڅه یې کوله "ترسیمه! ستا وینه بهٔ بدله کړو، دی نهٔ وي هغهٔ سړی رانهٔ شي".

ترسیم روان وو، مخ یې پر شارا واړاوو "دستي یې راولم".

رام داس: "درسره را بهٔ نهٔ شي، یا بهٔ پرځای نه وي".

ترسیم: "نهٔ نهٔ څنګه بهٔ نهٔ راځي".

یو ګړی وروسته ترسیم خپل ورور جهدي راوست، له هغهٔ یې وینه وکښه، چې وماشوم ته دویم ګوډی وینه ور جاري کړل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي،بختیالۍ اوخاخان هم راورسېدو چې کله بۀ بې ورو کې زوی زګېروی شروع کړو، دا بۀ بې اختیاره ور ولاړه شوه "جار،قربان مور د جار شه،مور دې صدقه شه، چې د خدای در باندې لورېږي، مور ځۀ کولای شي، جار خدای پاک دې دا خوږ در څخه واخلي ،جار خوږ دې پر کانړو او بوټو شه ،خپلې لاړې دې دوا شه".

له هره آه سره بې دا ویل ، ورته ولاړه بۀ وه.

د ماشوم دوې شپې، دوې ورځې پۀ هسپتال کې وشوې.

د کوځې نر او ښځې راتلو سُني، نۀ شیعه، نۀ عیسای او نۀ هندو پاته شو.

ټول بۀ پۀ ورځ کې یوار راتلو ،پۀ هغۀ ساعت خاخان لا هم نۀ وو.

د حبیب حالت ښه نۀ وو ، ګړی پۀ ګړی بې رنګ تغیر خوړلو.

بختیالۍ ټوله شپۀ پۀ ناستې ورته تېره کړله.

سهار له لمانځۀ وروسته چې بختیالۍ د زوی کتو له راغله چې ګوري بې، حبیب هیڅ حرکت نۀ کوي. نارې بې کړې "هله ډاکټر صاحب! هله دا حبیب ولې نۀ ښوري ؟".

نرسې پۀ منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتلو وروسته، نرسه ته پۀ هغه ژبۀ یو څه وویل، چې دانه پۀ پوهېده.

ډاکټر روان شو، نرسې بې : پزې او خولې څخه پائپونه کښلو، دا بې سر ته ولاړه وه، پر سر بې لاس ور ینبی وو ، له سترګو بې اوښکې څڅېدلې ،شا و خوا بې ونورو ناروغانو ته کتل او د زړۀ له زوره بې ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبيب وفات شو، د کوڅې ټول خلک ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړوکي زوی يې د کوڅې خلکو يو وړی، خاورو ته يې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختيالی اوخاخان دې ته حېران وو چې داخلک خو نهٔ زموږ د ژبې دي، نهٔ د مذهب بيا ولې نهٔ ځان سپموي نهٔ مال ؟.

څو، څو واره هغهٔ دوکاندار، له څو کسانوسره (چې د دې زوی يې پهٔ موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "مابهٔ بخښې، له ماخطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي پرېدی، زهٔ بهٔ يې درکوم".

بختيالی تر دې خبره نهٔ شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څهٔ دښمني وه، داپېښه وه وشوه، مابخښلی يې، له ما خلاص يې، هم پهٔ دې دنياهم پهٔ هغه". دوکاندار خاخان ته پهٔ دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختيالی چې ولېدې "داڅهٔ دي؟".

دوکاندار "يو څو روپۍ".

"بختيالی ولوړل (قسم يې وخوړ) که زهٔ ستايوه روپۍ واخلم".

دوکاندار چې را ووتو، شاه جي ته يې روپۍ ورکړې "داپهٔ يو ډول پهٔ واخله. داڅهٔ ډول ښځه ده، ماپهٔ خدای که داسې غيرتمنه ښځه تر اوسه ليدلې ده".

روپۍ يې د شاه جي پهٔ لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې يو څو ورځې وروسته، غرمه وه، مور يې د دوکاندار له پاته بسترو، يوه نيالي پهٔ برامده کې هواره کړې وه، ګنډله يې.

له شا د حبیب دږغ شو "موري ! وه موري !".
دې تر شا وکتل ، چارپېره تور دېوالونه يې تر نظر ويستو، حبيب نۀ وو.
له ځان سره يې پۀ سوکه، افسوسناکه اواز کاکړۍ ويلې

پر دنيا نازک له کمه — لېونی وږغېدمه
مور بې ځنګه هېره وي — سې جنازه بل زيان ورې
شک بۀ کاږم نۀ راځې — د ډورې نشته دروازې
دا د ده د خپل خپلوي — اوس د هندوان قربان دي
ستا دزړۀ پر دېوالو — د مرګ تاريخ ليکم ګرانو
چاته نۀ دی وربښکاره — تاکې مه ستاله غمو زړۀ
زما پۀ غم نۀ راګډېږي — خاندې خلک ګرانه ګايږي
ځله خوري مه سږي زړۀ — ستا پر ډورې کانې پراتۀ
ستا لمبې مه زړۀ سوځي — صبر د راکې الهي
لمر د سوځي مځکه سره — پر تا د رب وکي سايه

مور يې پر خپل وړوکي، وفات شوي زوی، جوړې کړې کاکړۍ ويلې.
محيب پۀ دروازه کې ودرېدو، د مور پۀ ژړغوني ږغ کې يې کاکړۍ غاړي اورېدلې، چې پۀ دروازه کې پۀ درېدو ستړی شو، دننه ورغلی.
مور چې دی وليدو، ستن يې پۀ نيالي کې جګه کړه، ولاړه شوه ، اوبۀ او ډوډۍ يې ورته راوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

8

خاخان پرېولی سر ږمنځلی "مورې! ان مي يو کار پيدا کړی دی ، که ستاخوښه وي"-
بختيالی چې سترګې يې د دهٔ پهٔ خوا ور واړولې "زويه څنګه کار؟"-
خاخان چې خپله سپينکی خولۍ پر سر کوله "مورې! د سنېماپهٔ مخ کې يو کبابي دی، دسيخانو کباب او شربت خرڅوي-
دی بهٔ ناست وي، زهٔ بهٔ چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه وروړم، پر خلکو بهٔ يې خرڅوم"-
بختيالی چې د دهٔ له لاسه ږمنځ رانيوله "زويه دا سنېما يې بياڅهٔ بلاده؟"-
خاخان پر مخ غوړ لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنېما نوم نهٔ دی اورېدلی؟"-
بختيالی د ولاړېدو پهٔ وخت "نهٔ زويه نن يې دا دی ستاپهٔ خولهٔ کې اورم"-
خاخان واړه، واړه له ځان سره خندل "مورې سنېما داسې ځای دی چې پهٔ سونو خلګ ورته راځي ، ناست وي، تنداره يې کوي ، کله د ښځو رحسونه (رقصونه) کله جنګونه پکې کېږي"-
بختيالی چې پهٔ ګونجې تندي، تونده لهجه ورته وويل" نهٔ نهٔ زويه ،داسې ځای ته بهٔ نهٔ ورځې چې جنګونه پکې کېږي ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې جنګونه پهٔ در کولای، له خپله کلې بهٔ پهٔ شپهٔ نهٔ راتلم ،ګوره ګوره چې ور نهٔ شې"-
خاخان شوندان پهٔ غابنو کې نیولی وو چې وره خندا یې ښکاره نهٔ شي "مورې پهٔ ماښهٔ کوې، زهٔ خپل شربت اوکباب پکې خرڅوم، دوی دې خپل اتڼونه او جنګونه سره کوي"-
بختیالۍ چې د ږمنځي غابښونه پهٔ یوه واړه خلي پاکول "نهٔ نهٔ زویه د بل ګولۍ یابهٔ لړګی درباندې ولګېږي"-
خاخان کټ کټ وخندل "مورې دا حقیقت نهٔ دی، دا د برق پهٔ زریعه پر دېوال عکسونه ښکاره کوي ، دا نور خلګ ورته ناست وي، ننداره یې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنګ خلګ ننداره کوي یا شربت وکباب پکې خرڅوي، پهٔ جنګ کې خوخلګ ګوابښ کوي"-
بختیالۍ چې د حېرانتیاپهٔ حالت کې، د ږمنځي پر غابنو خپله ګوته تېروله "زهٔ هم حېرانه شوم چې دا اوس څنګه خلګ دي چې د جنګ ننداره کوي،زما لېونی بیا د ګوابښ پر ځای شربت و کباب پکې خرڅوي-
سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د دهٔ کوم کار خوښ وو ، هغه دې کوي"-
دا خو هسې عذر وو، حقیقت خو دا وو، چې و دهٔ ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ور کاوو-

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلی له هغهٔ مصورسره یې کار شروع کړو، چا چې بهٔ د نوي راغلي فلم د مشهورتیاد پاره، غټ غټ عکسونه جوړول او پهٔ چوکونو به یې ځړول-
له هغهٔ سره یې ډېر پهٔ مینه او خلوص دا کار کاوۀ- ښځي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنګول او وړل پهٔ چوکونو بهٔ یې ځړول-
استاد یې پهٔ بدل کې یو د غرمي ډوډۍ، هر ماځیګر د جېب خرڅه ورکوله-
د هغه روپۍ خرڅولې نهٔ، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې پهٔ اخیستل-
ماښام چې بهٔ کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول بهٔ وو- د مور بهٔ یې هر سهار دعوه وه "ټوله شپهٔ پر بتانو تېره کړې، اوس خونهٔ د دین شوې، نهٔ د دنیا، نهٔ لمونځ کوې، نهٔ اودس، نهٔ دې پهٔ دې دومره وخت کې دوې روپۍ کور ته راوړې-
دا ډول پهٔ دعوه او شنه زړهٔ درست کال تېر شو، نهٔ یې د مور خولهٔ سره ورتله، نهٔ دهٔ دا کار پرېښوی-
یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جي ته ورغله، ټوله کیسه یې ورته وکړه-
شاه جي پهٔ سپینکوتي دسمال سترګې پاکولې، مخ یې ور واړاوو
"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک وخپل مخ ته پرېږده، کار مهٔ پهٔ لره، ستاځهٔ خیال دی، خاخان بهٔ تاوانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته راوړي، نۀ بې راوړي، بې غمه شه ،خانان زۀ د پر بنۀ پېژنم "-

بختیالۍ چې شاه جي دسمال نغښتی، دې بې ولاس ته کتل" اوس خو درست کال وشو، نۀ بې یوه روپۍ کورته راوړه او نۀ بې غوږ له ګوته وروړې ده، د الله اکبر د پاره"-

شاه جي چې خپل نغښتی دسمال جېب ته کاوۀ" بختیالۍ دا لمونځ چې نۀ کوي، پۀ دې ملامت دی، دابۀ ورته ووایم لمونځ بۀ کوي، پر کار نۀ شم ورته وئیلای، کار چې ددۀ خوښه ده هغه کار دې کوي، چې روپۍ پکې تاوانه وي ،که هغه کوي چې روپۍ پکې ګټې"-

له کوره سم سره را ووتو ،چې راغلو خاخان ویده وو، مور له خوبۀ را پورته کړو-

اتۀ بجې کېدونکې وې ، چې دا ورځ د جولای د میاشتې دوویستمه وه-

چې دۀ مخ ومینځلی، مور بې چای راوړلې، شاه جي او خاخان چای څښلې، شاه جي خاخان ته خبره وریاده کړه "خاخانه دا مور در څخه ګیله منه ده،ته ولې لمونځ نۀ کوې ، تر غرمې ویده بې "؟-

خاخان چې سر کښته ځړولی وو، را پورته بې کړو ،د شاه جي پۀ لور بې ور کتل" له دې واره مې تۀ او مورکۍ وبخښې بل وار بۀ داسې نۀ کوم"-

شاه جي ولاړ شو "زۀ ځم، خو ته بۀ قول راسره کوې"-

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې شاه جي ولاړ وو، په ناستې یې د شاه جي ومخ ته کتل"هو قول دی"-
په دې ورځ چې ورغلی، استاد ته یې وویل "د دې اوس راغلي قلم تول عکسونه زه جوړوم، ته هسې راته گوره"-
جامې یې بدلې کړې او رنګونه یې راواخیستو، د عکسونو په جوړولو یې شروع وکړه، استاد ناست وو، ورته کتل یې چې کوم ځای به یې ناخوښه شو ، ده ته به یې اشاره وکړه، یابه یې په خپله قلم ورواخیستو-
داډول عکسونه تول مکمل شوو، چې کله وار د لیکلو شو، نو استاد قلم په لاس ور کړو-
ده ډېر په معصومانه انداز قلم او رنګ په لاس کې راواخیستو-
خاخان "استاد محترم! زه په خدای که خپل نوم ښه وئیلای شم".
استادچې پر چوکۍ ناست وو، د ده پر مخ یې د رنګونو تکي لیدو.
ده په رنګېدلو لاسونو کې رنګ او قلم نیولي ،واړه واړه یې خندل.
خاخان"استاد محترم! ته یې پر کاغذ ولیکه ،زه یې هغه ډول درته لیکم "استاد یو ګړی په سوچ کې ناست وو، په دواړو لاسونو کې یې کاغذ ورغرا وو بیا یې هغه کاغذ سره خور کړو ،یو څه یې پر ولیکل، و ده ته یې ور کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ د استاد محترم لیکلي دومره ښاهسته ولیکل، چې او ستاد محترم یې پهٔ چوکۍ کې ګوته پهٔ غاښ ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پوښتنه ځیني وکړه "تهٔ چې پهٔ الف، بې نهٔ پوهېږې بیادې دالیکل څهٔ ډول زده کړو؟".

خاخان چې د رنګ د ډبي سر بنداوهٔ " استاد محترم! دا زما له ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې بهٔ ما ښاهسته لیکلي ولیدو، تر هغه بهٔ ما لیکل، نهٔ مي پرېښودل چې هغه لفظونه بهٔ مي هغه ډول لیکلي نهٔ وو.

دا لیکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شوچې پر چوکونو مي غټ غټ لګېدلي عکسونه ولیدل.

بېخي ډېر وګرځېدم هغهٔ سړی نهٔ رامعلومیدو چې جوړوي یې څوک؟.

یو ورځ خو لا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک یو عکس پور ته کړه، کور ته یې یوسه، پردې بهٔ یې زده کړې چې پهٔ کومه ورځ مي ستا دوکان ولید، زړهٔ مي دومره ښهٔ شو، لکه د دنیا ښې او ښادۍ چې ټولي پر ما راغلې وي".

له هغې ورځي استاد مطمئینه شو چې خاخان بهٔ پر دوکان ناست وو، دی بهٔ بېغمه ګرځېدو بل یې ډېروکي تنخوا هم ور ولګوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخیر هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی څو ورځي دوکان ته نهٔ لاړو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخیستې،نو استاد چې بهٔ دوکان ته راغلی دوکان بهٔ بند وو او کارونه بهٔ ټول نیمګړي پراته وو ، ګراکانو بهٔ پهٔ قطار کې پهٔ یوه خوله وویل چې کار کول مو پهٔ وس نه دي پوره بیا دوکان بند کړی ،څهٔ ته مو خلاص کړی۔

څو ورځي پس چې خانان راغلی، د دهٔ او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد پهٔ ضد يې خپل رنګونه او قلمونه واخیستل پهٔ شابهٔ يې ګرځول، د دوکانونو بورډونه يې لیکل یابهٔ د بسونو او لاريو پهٔ اډو کې ګرځېدو ، پر بسونو او لاريو بهٔ يې لیکل کول۔

پهٔ هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو، پهٔ کومه ورځ چې یو ډرائیور یو څهٔ لیکلي ورکړو، دهٔ د لارۍ پر شا ښاهسته ولیکل
.
دی لا ده لارۍ شاته ولاړ وو چې یو ځوان راغلو ، چې د دهٔ لیکلي يې ولیدو، پهٔ کټ کټ يې وخندل۔

خاخان رنګونه او قلمونه پهٔ لوته کې اچول، پوښتنه يې ځینې وکړه "ولي دې وخندل؟"۔

سړي چې دواړه لاس پر یوه او بل تشي نیولي وو "ولي تا چې لیکل خندا نهٔ درتله؟"۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان د اخبار پۀ کاغذ له رنګه لاس پاکول "نۀ! زۀ خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".
سړي د خندا اوښکې له سترګو پاکولې "دخدای بنده! دا واوره، تا څۀ لیکي دي؟
زارۍ مي ډیري ورته وکړې ، پلار یې راضي شو مور یې کونه ښوروینه .
او دغه رنګه ما ستا نوري لیکني هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي ،
ویشتلی مایې روغ بۀ نشي، که طبیبان د مور مېړونه کړې میئنه"
پر یو ویګن مي ولیدل چي تا لیکلي وو ، کېنچ رازق ماما ، او داسي نور هم ، هلکه چي په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې ؟
هغه ځوان ځیني رخصت شو ،او دی ډېر خفه شو ، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چي لیکل زده نه کړم ،په والله که یو لفظ هم ولیکم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

9

دینک ته تولہ شپۀ خوب نۀ ورتلو، دایې غوښتې چې ور شي، دوی ته د ملکداد د ناکرارۍ خبر ور ورسوي، دخوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپۀ ورته درسته کال شوه، تولہ شپۀ یوې او بلې خواته اوښت او را اوښت.

سهارله چای څښلو سره سم ، دینک له ښځې او زامنوسره دلوردکورپه بهانه د خدای پۀ اماني وکړه، روان شو.

څرک ته چې ورسېدو ، یوه لارۍ راغله ور وختو ، له لارۍ څخه ماځیګر بس ته وختو . تولہ شپۀ یې لاره ووهله، سهار نږدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړۀ او ډېر ټپیان شوو.

دینک او څۀ نور خلګ یې د بې هوښۍ پۀ حالت کې هسپتال ته یوړل ، ډېرې شپې یې پۀ هسپتال کې وشوې.

یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، پۀ نرۍ بانس پورې یې ترلې ګدړ، د شپږو کټونو پۀ وارډ کې پر فرش وهلو، له هغۀ سرې سره ږغېدو چې د تللو د ناروغانو د کټونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبرې اورېدې ، یوۀ بل سرې ته یې ویل.

که څۀ هم ترسیم سم پۀ پښتو نۀ پوهېدو خو نمونه یې د دوی د ګاوندیانو اخیستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترسيم چې د دوى كټ ته ورنژدې شو چې ترڅې خولۀ يې خلاصه كړه، له هغۀ سړي يې پوښتنه وكړه "داچاچا څۀوايي؟".

نااشناسړى چې له ناروغه سپين ږيري دينګ سره پر كټ ناست وو، يوه پښه يې لاندې ځړېده، هم يې ښوروله ،دى وايي "دلته زماخپلوان دي ،زۀ پۀ هغو پسې را رهي و م ، پۀ لارې داپښه را وشوه".

ترسيم چې د سپين ږيري مخته كتل

"اوس يې كور ور معلوم دى؟".

نااشناسړي چې هغه بله پښه هم له كټه كوزوله "نۀ دى وايي كور يې نۀ دى رامعلوم ، را وستي هم ما دي".

ترسيم چې د نااشناسړي له كټه لرې شوې څېلۍ ور نژدې كوله

"بيا يې څنګه كور نۀ دى ور معلوم؟".

نااشناسړي چې خپله څپلۍ پۀ پښه كوله

"دى وايي رامې وستو، يو سړي ته مې حواله كړو، زۀ لاړم".

ترسيم چې وار بۀ نه وو ،مخ بۀ يې د دروازې پۀ لور واړوو ، بېرته بۀ يې مخ دۀاو سپين ږيري ته ور واړوه

"څو مره وخت بۀ يې كېږي؟".

نااشناسړي چې هم ترسيم ته كتل "دى وايي بېخي ډېر كلونه يې كېږي، هغه وخت خو يې هلكان بېخي ماشومان وو، اوس بۀ پۀ ږيره وي".

ترسيم چې سترګې پټې او رنې كړې ، له جېبۀ يې يوه دانه سګرېټ را وكښو، بل يې كړو له يوه كشه وروسته

"هغه سړى در معلوم دى، وچاته چې تاحواله كړو؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشناسړي چې سترګې یې د دهٔ د لاس پهٔ سګرېټ کې وې"هو دی وایي شاه جي نومېدهٔ پر پلاني چوک یې دوکان وو".
ترسیم د دروازې پهٔ لوري کتل "دبختیالی زامن خاخان او محیب".
نااشناسړي چې سترګې یې د ترسیم پهٔ خړو بوټونو کې وې دی وایي
"هو".
دینک چې ترسیم ته مخ ور واړاوو"هو ! تر خولهٔ دي وګرځم دغه دي، تهٔ یې پېژنې؟".
ترسیم چې ناکراره غوندي وو ،نااشناسړي داسي محسوسوله، لکه له یو چا چې وېرېږي. مخ یې د دروازې له لوري سړي ته واړاوو
"هو ! زهٔ یې پېژنم ، کور یې زموږ پهٔ کوڅه کې دی".
دینک چې د مسخرو پهٔ ډول واړه واړه خندل "کاکا بهٔ دې تر ډېره جار شي" له ځان سره یې بنهٔ پهٔ زوره وهم خندل "ډېره خو نهٔ لرې. کاکا بهٔ دې تر برېتو جار شي. که دې را خبر کړو".
نااشناسړي ته د دینک مسخرې خوند ور نهٔ کړو. پهٔ زړهٔ کې یې د ترسیم مسیح پر بوټونو او خیرنو جامو او تړلي سر افسوس کاوۀ . دی وایي "که دې را خبر کړو ډېر بهٔ بنهٔ وي، زهٔ بهٔ دعا درته کوم".
ترسیم لاړو . د بختیالی دروازه یې وټکوله . هلکان یو هم کور نهٔ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختیالۍ او زرینه هسپتال ته ورغلې ، له حال احواله پس چې بختیالۍ د ډاکټر دروازې ته ورغله، په دروازه کې د ناروغانو ګڼه ګونه وه، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته ووېل "له ډاکټرصاحبه یوه پوښتنه کوم".

د دروازې سړی :"مورې ! ته به انتظار باسې، تر هغه چې دا ولاړ خلک ور شي بیابه ته ورځې". تولو ولاړو خلګو وویل "یوار مورکۍ پرېږده چې ورشي، مور به بیا ور شو".

بختیالۍ : "ورونو کور مو ودان".

ډاکټر: "ها څه دربانديشوي؟".

بختیالۍ": ډاکټرصاحب! هغه زموږ سړی چې په بس کې خوږ سوی وو، اوس شکر دی ډېر ښهٔ دی، که ستاااجازه وي ، موږ به یې کورته بوزو، کور نزدې دی، که چېرې په تکلیف شو درته رابهٔ یې ولو".

ډاکټرچې یو بل چاته نسخه لیکله، قلم یې ودراوو، بختیالۍ ته یې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ،د نور څه ضرورت نشته".

بختیالۍ چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا به ورته واخلو" دینک یې کورته راوستو.

غرمه محیب راغلی چې کاکابې په سترګو شو، سودا یې شوه، له موره یې پوښتنه وکړه "مورې! دا څوک دی او راغلی دی ؟".

ښتګه

بختیالۍ : "زویه ! دا هغه دینک کاکا دی موږ چې یې دلته راوستو" محیب له کاکاسره ډېر په مینه روغبړ، حال احوال وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام چې خاخان راغلی د کاکا سر او لاس که څه پټی وو، هم یې وپېژندلی. له روغبړه پس یې د دهٔ مخ ته کتل څېنې وېې پوښتل.

"خیر کاکاداڅهٔ در شوي دي؟".

دینک چې دخپل یوه یوه زخم وپټی ته کتل "زویه! دا خو داسې پهٔ لاره بس وواوښت".

خاخان چې د کاکا تر څنګانهٔ بالښت لاندي کاوؤ" ښه نور کور و کلی ټول ښهٔ دي، څنګه دی زما کاکا؟".

دینک چې هغه بله روغه پښه غزوله "زویه! ګزاره کوي، پخوانو ښهٔ ویلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غریب خو دریم زوی وفات شو، نږور یې وهغه چرسک ته کښېنوله، اوس یې پهٔ کور کې تل جنګونه وي.

هغه ورځ ورسره کښېنستم، دېر شین زړی او ګورم جن وو.

داسې پهٔ ګپهٔ ګپهٔ کې یې تاسو یاد کړاست، سرېبه دلته مې پهٔ کور کې دا شین زړهٔ دی، هلته مې له هغوتللو وېره شي، داسې نهٔ وي یو ورځ راشي یو پکې را وغزوي، تمامه شپهٔ پهٔ ولاړې تېره کړم".

ما ور غبرګه کړه چې " تااول ولي سوچ نهٔ کاوهٔ". دهٔ پهٔ ژړغوني رېغ وویل "ما دي خدای له زویه خلاص کړي، ما دانهٔ دي ورته ویلي چې تهٔ دا سړی مړ که دا مې خود ورته ویلي وو چې تنګوه یې، ګوندي بار شي دامځکه راسره بدله یا رابانډي خرڅه کړي.

دهٔ ظالم دا وو چې مړ یې کړ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایې خبره پرې کړه " ته خو له هغه نه وشرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دې بل ور باندې کاوه، ښځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

دهٔ ویل: "سړیه له ماخو یې ورخونه یوړو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا ښځه ودې چرسک ته کښېنوم، ګوندې دا دښمني پورې ختمه شي، هغه د خدای داسې نهٔ وه خوښه".

خاخان چې وکاکا ته پر غوړېدلي دسترخوان دشیدو وړه ډوډۍ کښېښوه.

"ښهٔ کاکا تهٔ چې له دې ځایه ورغلې، دې دې ولیدو. څهٔ یې ویل؟".

دینک چې لاس یې پهٔ کاسه کې وو "زهٔ چې کور ته ورسېدم، پهٔ کور کې خبر شوم چې بختیالۍ او زامن د شپې تښتېدلي دي. ده ته ورغلم له روغېړه پس، یې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته ښنګ وهلي وو، سترګې یې کښته اچولې وې".

دینک ما ورته وویل.

"هلکه ملکداده! تا دا ښځه او ماشومان څهٔ کول چې تنګول دي چې زهٔ راغلی وای، پهٔ سوکه بهٔ مې در رضا کړې وه".

ملکداد چې سر راپورته کړو، سترګې یې مړې را واړولې "سړیه ښځه نهٔ ده بلاده بلا، زهٔ خو یې تېر یستم. دوې ورځې مهلت یې راڅخه واخیستو"..............

دینک زما سترګې د دهٔ پهٔ سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولې ناست یې، خو یو خوا ته بهٔ پسې تلې؟".

ملکداد چې واړه وخندل "چیرې بهٔ لاړه شي، د یوچا کلا ته بهٔ ورغلې وي. حال بهٔ یې راشي هر چا ته چې ورشي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا څۀ خیال دی هغه بۀ زما له خبري واوري" زۀ خاموشه وم.
خاخان چې جوړه ګوله غاب ته وړله "بیا خو ډېر ښۀ دی چې پر تابې شک نۀ دی راغلی".
دینک چې د اوبو ګلاس یې پۀ لاس کې وو "نۀ منا(مرا) موږ خو هم داسې چل ورسره وکړو چې ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پۀ پوهـ شي.
هسې دا روپۍ داسې شی دي چې پر خره یې بار کړې، خلګ خیرالله خان ورته وایي ،ګني دا د ملکداد غوندي خلګو بۀ پۀ ماپسې کاغذونه ټولول".
دسترخوان ټول شوی وو، شنې چای راغلې څۀ، بلکې پرخلاصېدو وې.
خاخان چې د شینو چای تشه پیاله ښووه "کاکا بس ناوخته دی، زیاته ویدېږو ،که ډېر پۀ تکلیف نۀ یې، ستاپۀ ښاهسته رږغ کې یو څو د پردېسی غاړې راته وکړه، والله که مې له ډېره وخته غاړې اورېدلي وي".
بختیالی چې پر لمانځۀ ولاړه وه، سلام یې پۀ وګرځاوو، ور رږغ یې کړو.
"خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی تۀ غاړې پۀ کوې".
دینک چې سر پر جګ بالښت سماوؤ، پۀ برامده کې یې کټل، د دوو خونو څنګ پر څنګ، پۀ ځړ رنګ رنګېدلې دروازې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر یو او بل ځنګ بې یوه یوه کړکۍ پهٔ هغه خړ رنګ رنګېدلې هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وره دروازه هم پهٔ هغه رنګ ښکارېده "نهٔ نهٔ بختیالۍ ! هلکان نهٔ دي ملامت، پردېسي سوځلي دي، یو ځوغاړې بهٔ ورته وکړم.

خاخانه زویه غوږ شه.

پـــردېسي ځومره ازاد کړې
ما زړل چې بهٔ چــا یــاد کـې
پــردېسي د غــروســرونــه
پرغروچا کړي خــوبــونــه
پـــردېسي د اُور لـــه زاتــه
سرت مه نیم نه سوی راپاتــه
پردېسي ده تــــور دودونه
اورهندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالښته سر بې اختیاره را پورته کړو

"وی بختیالۍ ! اوس مې رایات شو زهٔ چې راتلم، ښځې دلورد پاره نخښنه(تحفه) راکړه، یو ځو د دې د لاس بنګړي بې راکړو.ویل بې "ما بهٔ پر یاتوي" یوه ګوتې، یو څهٔ شیان بې

نور هم پکې یښي وو، خود بهٔ پهٔ هغه بس کې پاته شوي وي".

خاخان چې یوه پښه پر بله اړولې وه، بالښت ته پروت وو، را پورته شو "کاکا ! نخښنه دي پهٔ اور پسې شي چې تهٔ خدای ژوندی پاته کړی بې.

کاکا انهٔ دي ده خوښه ،شپهٔ ډېره تېره ده، چې ویده شوو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار لا دوی چای څښلې، شاه جي راغلی، له حال احواله پس یې خاخان ته مخ ور واړاوو "د شپې ناوخته کورته راغلم، جبینې راته وویل: داسې پښنه شوې وه".

خاخان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب" تولهٔ کېسه یې ورته وکړه.

دا ډول د کوڅې خلګ وو ،شناخته یو یو راتلو، د خاخان تو له ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس خاخان او ورور هر سهار پهٔ خپل خپل کار پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمټ شوو.

تولې پټی یې خلاصې کړې، پهٔ دې ماخوستن یې، وخپلو جوړو زخمونو ته کتل، خاخان او بختیالی ته یې وویل" که ستاسو خوښه وي، زهٔ بهٔ سبا که خیر ووکور ته لاړ شم، د دوو شپو پهٔ نیت له کوره راووتم، درسته مپاشت مې وشوه، د هغو بهٔ پهٔ ما کښ چپ وي".

خاخان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و تپو ته کتل چې سپین ښکارېدو "هو خود کاکا کښ څهٔ پهٔ ولاړې بهٔ ګرځې، مخکه بهٔ د ناستې ځای نهٔ ور کوي".

شپهٔ تېره شوه ،سهار خاخان کاکا د بس اډې ته، پهٔ پښو سوکه،سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پهٔ ښار کې یوې او بلې خوا ته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پهٔ اډه کې یې کاکا ته د کور د پاره څهٔ وچه مېوه او څهٔ نور شیان ور واخیستو، له کاکا سره یې خدای پهٔ امانې وکړو، پهٔ بس کې یې سپور کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال پهٔ خبر شو، یو یو بې
پوښتنې ته راتلو، چې ملکداد هم پکښې راغلی.
له روغبړه ، حال احواله وروسته.
ملکداد چې د دینک پهٔ کور کې یې بالښت ته څنګ وهلی وو.
پهٔ خونه کې یې شاه او خوا کتل، چې پهٔ خونه کې یې پهٔ دېوال
کې تک وهلي مېخونه لیدو.
پر هغو مېخونو څلور دانې غټې ، غټې غابونه پراته وو، بلې
خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې . جار له
بوتو ډک وو.
د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوخان، یوه
هغه کراسته ،دوه بالښته چې دوی پر ناست وو.
خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولې یوه چرګه
هم لیده "دینکه ! څهٔ شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې پهٔ
ځان حېران کړی وو".
دینک : "زهٔ چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لارۍ
راغله، لاس مې ورکړو ،لارۍ ته وروختم.
د لارۍ ډرائیور ښهٔ پهٔ مېنه روغبړ را سره وکړو، د کلې د
سړي، سړي حال احوال یې وکړې.
زهٔ حېران وم چې دا څوک دی چې د کلې واړه او زاړه پهٔ نامه
پېژني.
اخیر مې پهٔ مړه خولهٔ پوښتنه ځینې وکړه، څوانه تهٔ څوک یې او
کور دې چیرې دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی یو څهٔ وخت خاموشه وو بیا یې سرې غټې سترګې پهٔ قهر را واړولې ویې خندل.

"ستاسو پهٔ کلي کې دی".

دینک مایې پر استهېرینګ نیولو لاسو ته کتل

"څنګه زموږ پهٔ کلي کې ، زهٔ دې نهٔ پېژنم"؟.

ډرائیور د بیا هغه ډول سرې سترګې را واړولې

"دی نهٔ ، یو وخت وو".

دینک"ما د لارې د دروازې تر خلاص شیشه نسوار تو کړو، خولهٔ مې پهٔ خپل ځادر پاکوله "هلکه د رمضان زوی خو نهٔ یې؟".

د دهٔ سترګې پهٔ ما کې وې، څرک ته یې نهٔ کتل.

ډرائیور"هو دینک کاکا".

دینک ما چې د هغه بل ملګري له لاسه خوږه رانیوه"هلکه خو ځوان شوی یې، هغه مور او نور وروڼه دې څنګه دي؟

هغه دوه بهٔ هم ځوانان وي".

ډرائیورچې سګرېټ بل کړی، تیلۍ یې وغورځوله"هو کاکا هغه بل هم ځوان دی"

بیا زهٔ پهٔ ځان نهٔ یم پوهېدلی ، یو څو ورځې پس چې پر حال راغلم. پهٔ هسپتال کې پروت وم، د ډېرې شپې مې پهٔ هسپتال کې وشوې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ماخوستن دسترخوان غوړېدلی وو، و ډوډۍ ته بختیالۍ، خاخان او محیب اوس د زرینې په انتظار وو چې غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.

خاخان : "وروره! مونږ د خدای شکر نهٔ شو ادا کولای چې په مونږ کې یې هم داسې سړی پیدا کړو.
اوس بهٔ که خیر وو، یو ښهٔ نوکري ځان ته پیدا کوې.
چې تهٔ هم پهٔ عزت یې او د خلکو خدمت هم پکې کوې.
دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه جي دننه راغلی.
لاس یې ومینځل، له دوی سره پر ډوډۍ کښېنستو.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته، شاه جي د خپل ګونجې،
ګونجې لاس ګوته پهٔ غوږ کې ښوروله.
"بختیالۍ تهٔ بهٔ وایې شاه جي مونږ پهٔ سوالو ډوډۍ ته نهٔ شو راوستای، نن پهٔ خپله راغلی، یو څهٔ بهٔ ضرور وي.
خبره داسې ده لورې! زما یوه میاشت کېږي چې ناروغه یم، تاسو ټول خبر یاست او بلکه د مرګ معلومه هم نه ده، چې روغ مري، که ناروغه، خبره مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوله چې ستاسو له ما سره روپۍ دي، دا به سبا خاخان راولېږي ،زۀ به يې ورکړم.
بختیالی چې وزرينې ته په لاس د چای اشاره کوله-
شاه صاحب! زمونږ له تاسره روپۍ څۀ غواړي، لس پنځلس زره مو درکړې دي، درې ګونه دې راکړې دي.
شاه جي چې د زرينې په لاس کې پتناسۀ ته په هغو سترګو کتل،چې تک سپين، ګڼ بانه يې په تکو سپينو چشمو کې، له لرې ښکارېدو "نۀ ستاسو له ما سره ډېرې روپۍ دي، يو خو چې ته راغلې روپۍ دي راکړې، يو څۀ په هغه وخت کې د کوټې خلګو راکړې ستاسو د پاره، شل زره ما له ځانه کړې.
په بېنک کې مې کنبېښودې ،په ګټه چې د کال پر زر يوه روپۍ راکوي، هم ډېره ګټه به يې کړې وي.
اوولس ،اتلس کاله تېر شوي دي.
بل هغه دوکاندار چې تاسو روپۍ نۀ اخيستې، وماته يې راکړې ، ما تاسو له رکشه په رانيوه ،پاته روپۍ هم رکشې مزدورې وکړه، ادا يې کړې ،وتاسو ته هم ما د خپلې رکشې ګټه درکوله.
دوی ټول خاموشه وو.
بختیالی د چای پیاله ور ډکوله
"شاه صاحب! دا دې ښۀ کار نۀ دی کړی.
شاه جي چې په ربړدېدلي لاس پیاله ور پورته کوله
"هو زۀ منم چې ښۀ کار مې نۀ دی کړی، ستا په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـرې ډېره خوابـده شـوه چـې مـا روپـۍ خپنـې اخيسـتې دي.

بختيـالی چـې سـترګې د ډېـر درانـدي لاس کـې وې "هو".

شـاه جـي چـې پـه رېږدېـدلي لاس کـي يـې د چـای نيمـه پياله پاته وه

"لـورې! څـه وکـړو، مـړو هـم سـتا ډول انسـانان يـو، زړونـه مـو د غوښـې دي، نـه ده ډېـرو، مـوږ تـه او سـتا ماشـومان لېـدل، بـس نـورې خبـرې پرېـږده، سـهار خاخـان راولېـږه، زه اوس لاړم د خدای په امان".

يـو لاس يـې پـر ګونـډه ونيـوو، هغـه بـل پـر مځکـه، ډېـر پـه زحمت ولاړ شو.

محيب ګوتونه ور سم کړو، تر کوره ور سره لاړ.

سـهار چـې خاخـان تلـو بختيـالی سـوال ورتـه وکـړو چـې "رکشه کور ته مه راوله، دورې يې پريو چا خرڅه کړه.

زمـا لـه دې رکشـې کرکـه کېـږي چـې ستاسـو پـه لاس داسي نه وي يو څوک په ووهی".

خاخـان چـې تـر دروازه وتـو، مـخ يـې پـر شـا را واړاوو "سمه ده مورې".

خاخـان ورغلـی، شـاه جـي بېنـک تـه بـرتلی، دومـره ډېـرې روپـۍ يـې پـه لاس ورکـړې چـې خاخـان ښـخې ورتـه حېران وو. شاه جي ته يې د مور کيسه هم وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي د بهنګ تر مخه له لاسه لوېدلی قلم را پورته کاوۀ "سمه ده خاخانه! يو څوک بۀ پيدا کړو، رکشه بۀ پرې خرڅه کړو.

تۀ دا روپۍ کور ته يوسه، سهار تۀ او محيب دواړه راشئ، يو کاروبار بۀ پۀ صلاح شروع کړو".

خاخان روپۍ راوړې، ټولې د سلو سلو نوټونه وو.

ټوله کورنۍ ودې دومره ډېرو روپو ته حېرانه وه.

سهار خاخان او محيب دواړه ورغلو، شاه جي پر چوکۍ ناست وو، له دخله څخه يې يو سړي ته بقايه ورکړه "خاخانه! تۀ او محيب راغلاست، اوس که ستاسو خوښه وي، يو د کتابونو دوکان بۀ جوړ کړو، د نجونو د سکول څنګ ته، يو خو يې کار ښۀ صفا دی بل ښۀ مزدوري پکښې ده، تر هغو چې يو نوکري پيدا کوو".

خاخان محيب چې ودۀ ته متوجه وو "سمه ده".

د کتابو نو دوکان يې جوړ کړو، پر دوکان دومره رش وو، چې ښځې بۀ يو ګهنټه دواړه نۀ پۀ رسېدو، روپۍ ورځ تر هغه بله ډېرېدې.

يو ورځ شاه جي راغلی چې "يوه نوکري مې پيدا کړې ده، خو روپۍ غواړي، محيب چې شاه صاحب ته د اوبو ګلاس نيولی وو "څنګه نوکري ده او روپۍ څنګه او څۀ ته غواړي؟".

شاه جي چې د اوبو تش ګلاس بېرته ور کاوۀ (ډي ډي .اي .او) "محيبه! نن سبا يې روپيو کار هم نۀ کيږي، دا لا اوس هم له موږ سره ښۀ کوي، د محمدعلی (د شاه جي زوی) پۀ خاطر، هغه افيسر د محمدعلی ډېر نږدې ملګری دی".

محيب چې ګلاس پر ځای ښووی "دا خو ډېره ښۀ نوکري ده، زما خوښه هم ده، د تعليم شعبه ده، زۀ بۀ له مور سره حال وکړم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام يې مور ته د نوکرۍ کيسه وکړه.
بختيالۍ چې سترګې يې د خوشالۍ له اوښکو ډکې شوې "زويه! نوکري خړد وکړه. کار بۀ دي څۀ کار وي او بل که بيا کلي له بدلېدای شي".
محيب: "موريې موږ کلی څۀ کوو؟".
بختيالۍ "زۀ پۀ تاسو د دې خلګو خدمت نۀ کوم".
محيب چې سترګې يې د مور پۀ سترګو کې وې "ولي موره! دې خلګو له زموږ سره ځومره ښۀ کړي دي، پۀ کار دي موږ د دې خلګو خدمتونه وکړو او موږ خدای تر دې ځايه را ورسولو، دې خلګو".
بختيالۍ چې د پړوني پۀ څاک خپلې ډکې سترګې پاکولې "ځکه خو يې خدمت نۀ پۀ درکوم چې داخلګ پۀ انسانيت خبر دي، له انسانه سره مينه لري ، زۀ پۀ تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه يې د انسانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي او ذهنونــه د حیوانــانو، ځکــه خــو زهٔ تاســو خپلوانــو او کلي ته بیایم.
دا پــهٔ منم چې داسې انسانان هم شته چې د بـدو بـدل پـهٔ ښهٔ اخلي.
زویــه ! تــهٔ خبـر یـې چې کلـه کلـه زړهٔ را تــول کـړم، ووایـم، چــې لاس پــور تــه کــړه، د زړهٔ لــه اخلاصــه د دوی د پــلار وقاتل ته دعاوکړه چې سرېـه دواړې دې سمي شه".
محیب چې د مـور پـهٔ خـوا پـهٔ ګـونجې تنـدي ور وکتـل ،پـهٔ تونـده لهجـه یـې وویـل "تـهٔ بـهٔ انسـانه نـهٔ یـې یـا بـهٔ دې پـهٔ سینه کې زړهٔ نهٔ وي، چې داسې کوې.
دا مـې پـهٔ خپـل ژونـد کـې اول ځـل دی چې یـو خـوک وخپـل دوښـمن تـه دعاګـانې کـوي ،تـهٔ لېـونی یـې، سـتا دمـاغ کـار پرېښـی دی، هغـهٔ زمـا پـلار وژلـی دی، مـوږ یـې د بـل دیـار کـړي یـو، ورور مـو د بـل پـه خـاورو کې ښـخ شـو، پـر مخ لاګوره نور څهٔ راسره کېږي".
بختیــالی چــې ددهٔ پــهٔ خــوا ســترګې ور واړولــې، لــه ژړغوني ږغ سره ،سره و مسېده هم.
"زویـه ! کـه د دې سـړي ظلـم نـهٔ وای، نـن بـهٔ تـهٔ داسـې نـه ږغېدې
تـهٔ چې لـه هغـه ځایـه نـهٔ وای راوتلی، نـن بـهٔ سـتا هـم لکـه د هغـه کلي خلـګ، پـهٔ ډېـره کـې بـهٔ دې نسـوار پراتـه وو یـا بـهٔ دي لـه خـولې سره څـادر نیـولی، ږغېـدې بـهٔ، یـا بـهٔ داسـې وې ، لکـه زهٔ چـې داسـې مـې ګڼلـې وه، بـې قربیـانو ژونـد

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ کېـږي او بـل بـهٔ دي داسـې محسوسـوله لکـه زه چې یـو پښتانهٔ مسلمانان دي.

پـهٔ دې بـهٔ نـهٔ وې خبـر، چـې دا هـر څـهٔ اخیـر راځـي و انسـانیت تـه درېـږي، دا ټـول د هغـه سـړي د ظلـم برکـت دی".

دوی ټولـه تـر هغـه خاموشـه وو چـې وید ېـدل، سـهار شـاه جي ته ورغلی، چې مور مې داسې وای.

شـاه جـي چـې د دهٔ پـهٔ لـور پـهٔ حېرانـي سـره کتـل "هـو نـوکري خـود بـدلېږي، هـر وخـت چـې دي زړهٔ وغـواړي بدلېږي".

شـاه جـي یـې کاغذونـه او روپـی خپـل زوی محمـد علی تـه ورکـړې، هغـهٔ تـه یـې وویـل چـې "لـه اولـه دا کوشش وکـړه، چـې ارېـ یـې هغـې ضـلعې تـه وشـي، چـې د دوی کلـی پکښې راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

11

د محیب اخیر هم ، اربر هغې ضلعې ته وشو ، په کومه کې چې د دوی کلی وو.
ماخوستن له ډوډۍ وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "موري ! اوس خو به که خدای کول، په خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راودرېده، په خپلو روپو به یې جوړوم ،هم به یې چلوم.
ته هسې دعاګانې راته کوه".
زرینې د محیب جوړې او نور د ضروت شیان، یو یو داسې په مات زړه راوړلو ، لکه محیب چې د کلونو په مسافرۍ ځي.
مور یې دعاګانې کولې
"زویه ! خدای دې پر سر ودرېږه، نور مې څه وس درسېږي ،زویه ! که د هغو مظلومو ښځو او ماشومانو غم نه وای راسره، په خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما په ټول عمر د خپلوانو او کلي نوم په خوله اخیستی وای.
زویه ! چې کلي ته ورشې، څومره کوشش به کوې، چې څوک دې ونه پېژني، یو دینک کاکا دې پېژني، هغه خو پوه کړه".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې د مور له سره لوېدلي پړوني ته کتل چې پر اوږو یې پروت وو "سمه ده مورې! ته به غمه شه" دوی ټول بیا په خواږه خوب ویده شوو، مور یې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسي نه وي هلته یې څوک و پېژني. د هغې خوا به یې کړي، تر تا به یې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیري خطا وزي".

سهار د وخته یې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته یې بستره او بکس را واخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېنستو، د اډې په لور روان شو.

مور یې په دروازه کې ولاړه وه، دعاګانې یې کولې "خدایه! ته یې پر سر ودرېږې، ته یې کامیابه کړې، خدایه! ته خو د زړنو مالک یې، د پښو زړونو له حاله خبر یې، ته یې کامیابه کړې، ناکامه یې بېرته کور ته مه راولې، وتاته به زاری کوم، نور خو مې یو وس هم نه ورسېږي".

خاخان ورته په اډه کې یې محیب په بس کې پر چوکۍ کښېناوۀ، ولاړ وو.

"وروره! څو مره پام به کوې. اول خو کلي له بې مقصده مه څه. داسي نه وي دښمن دي وپېژني، وار به له مخه کړي".

محیب چې مخ یې د خاخان په خوا وو، یو لاس یې د مخ پر چوکۍ ایښی وو "نه وروره بې غمه شه، که خدای کول ورور به ناکامه نه درته راځي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهٔ سو کهٔ، سو که روان بس کې خاخان را کوز شو، محیب له کوره پهٔ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنګ ناست یوه مسافره سره ګپه شروع کړه "د کوم ځای یې، څوک یې او څه کار کوې؟".

هغه چې ځان ور وپیژندلی، سړی که یې څه هم خپل قریب نهٔ وو، د کلي یې وو.

پهٔ خبرو، خبرو کې یې د سکول پوښتنه ځینې وکړه "ستاسو پهٔ کلي کې د هلکانو یا نجونو سکول شته؟".

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ یې سر ینبی وو، را پورته یې کړو "نهٔ".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترګو ته او نرۍ څو تاره ږیره ته کتل "که چیرې داسې سړی پیدا شي، سکول در کوي بیا یې تاسو کوئ یا یې پرېږدئ"؟.

کلیوال چې یې وڅهره ته کتل، په ذهن کې یې دا وو چې رنګ او جامه یې د پښتانهٔ نهٔ ده، پښتو څنګه داسې صفا وایي.

یو څه وار وروسته یې داسې وویل "دا خو د مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ پهٔ چوکۍ کې مور را پورته کړی، څهره یې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له ژړا سره یې هغه دوه اوس راوتي واړه غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستا نوم او کلی. زهٔ له ځان سره لیکم. که چیرې یو موقع پهٔ لاس راغله، زهٔ درځم، سکول که مو نهٔ کاوهٔ، ښهٔ د کورتو دوډۍ خو بهٔ پهٔ راوخورې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلیوال چې دا وخت د دوارو سترګې پهٔ یو بل کې وې "خدای دې راوله" هغه ښارګوټی را ورسېدو، پهٔ کوم کې چې د دهٔ اردر شوی وو.

شپه یې پهٔ هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر یې سمبال کړو.

دوې میاشتې یې ښه ډیوټي ور کړه، اوس یې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افیسر ته ورغلی د رخصتۍ د پاره.

هغهٔ چې یې درخواست وکوت.

افیسر چې قلم یې لوړ د دهٔ پر درخواست کښېښوی "محیبه! که ناراضه کېږې نهٔ، یو څو ورځې پاته شه، یو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا بهٔ پهٔ علاقه کې خلاص کړو بیا بهٔ لاړ شې".

محیب چې سترګې یې پهٔ خپل درخواست کې وې "سمه ده سر! یو سکول خو ماته معلوم دی، هغه ورځ چې زهٔ راتلم یو سړي دا ایډرس راکړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افیسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، پهٔ چوکۍ کې یې ځان ایله کړو.

"محیبه! دا خو د نجونو سکولونه دي. دلته خلګ د هلکانو سکولونه، نهٔ پرېږدي، تهٔ د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محیب چې د افیسر د دوتر هر څه تر نظر یستلي وو، د دروازې کرپ شو، دهٔ د دروازې پهٔ لور وکتل، بهرته یې مخ را واړاوو.

"سر! زهٔ د داسې خلګو پهٔ مزاج ډېر ښهٔ پوهېږم، زهٔ بهٔ یې ډېر پهٔ اسانۍ سره راضي کړم.

خو یوه خبره ده، ما چې څهٔ ډول چلاوؤ، ستا بهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعتراض نه وي او انشاء الله له ما په یوه اوونی کې سکول خلاص وغواړه".

افیسر چې په زړه کې ډېر خوشاله شو، مخ یې نیم اړولی وو، په کړو سترګو یې ورکتل "نښځینه استاده له کومه کوې".

محیب چې ېېرته خپل درخواست په لاس کې را اخیستو، صاحبه ! ته یې غمه شه".

افیسر ډېر خوشاله شو چې دا د کار سرې په لاس راغلو چې په لسو سکولونو کې یوخلاص کړي هم د زوی زېری دی.

محیب په سهار د دوتر موټر روان کړو، له ډرائیور سره کښېنستو، په پوښتنه، پوښتنه خپل کلي ته ورسېدو.

منو(محمد نور)یې پیدا کړو، هغه کور ته بوتلو اوبه، چای یې ورته راوړې.

د کلي خلک یې را وغوښتو، ټول راغلو، د لرګیو په ساله (جونګړه)کې کالی هوار وو، چارچېره بالښتونه پراته وو، ټول و محیب ته حېران او عاجزه غوندي ناست وو.

محیب ولاړ شو.

بسم الله الرحمان الرحیم

"قدرمنو ! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو په اجازه، غواړم یو خوخبرې وکړم، تاسو به ضرور دا محسوسه وئ چې داسرې به د څه د پاره راغلی وي.

قدرمنو ! زه دلته د خپلو ګټو د پاره نه یم راغلی، زه دلته د دې پاره راغلی یم، غواړم چې وتاسو ته ګټه در ورسوم، له چا؟ هغه هم له حکومته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت هم پر کور ناستو ته روپۍ نهٔ ورکوي، داسې هم نهٔ ده، چې زموږ په بیت المال کې حق نشته.
شته که چیري خپل حق، له بیت الماله راباسې، نو یو ذریعه به ورته جوړوې.
که چیري تهٔ ذریعه نهٔ کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلک نهٔ دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي.
زهٔ چې دلته راغلی یم، ځان ستاسو خیرخواګنم، دا یو ذریعه مې پهٔ لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زهٔ غواړم چې پهٔ دې ذریعه وتاسو ته خپل حقوق در ورسېږي".
ملکداد چې د نسوارو د ډبې پهٔ هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.
"سړیه ! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لاړ شه، موږ تعلیم نهٔ کوو".
مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، تهٔ مریدان نیسې. موږ پهٔ هلکانو تعلیم نهٔ کوو، تهٔ یې پهٔ نجونو کوې".
محیب چې د صدرۍ له جیبه دسمال را کښو "مولوي صاحب ! دا مقصد مې نهٔ دی چې تاسو پهٔ نجونو تعلیم وکړی -
مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښهٔ مې دررسي، یوائي یو ځای مځکه ورکړی، نوم بهٔ یې د سکول وي، تنخوا بهٔ دررائي، نیمه بهٔ تهٔ اخلې، نیمه بهٔ ملک صاحب.
یو ښهٔ بیلډنګ بهٔ درجوړ کړم، په هغه کې بهٔ څوک واړه وي
نور افیسران رائي نهٔ، که چیري راتلو هم زهٔ بهٔ ورسره یم".
مولوي صاحب ملکداد ته مخ ور واړاوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خبره یې ډېره بې ځایه نه ده، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپۍ دي پر موږ یې لورېږي".

محیب له مخ خولې پاکې کړې وې، بېرته یې دسمال جېب ته کړو.

"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شو لس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".

مولوي صاحب په خلګو کې شاوخوا کتل.

"ښنګه ملکداده! د لېوه له خولې ښنګرې هم ښه دی".

محیب چې له جېبه کاغذونه را وکښو.

"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.

مولوي صاحب! دوه کاره لا پاته دي، یو به پر دې کاغذ ستا دستخط او بل د دې ناستو خلګو ګوتې چې له ننه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وتاکی چې زه بیلډنګ پر جوړ کړم یا یو ورځ افیسر راسره وي ور یې ولم".

دوی پر هغه کاغذه ګوتې لګولې، پر ځای سره ږغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.

ملکداد چې "د هغه ورک شوو ځای ور ښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم په دوی به یې وي".

محیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هر ځای چې وي، وماته یې را ښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منو ،محیب هغه نرېدلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه چې یې
مور ورته جوړه یا ویله وه یادده په یاد وه.
محیب د هغې خونې په دروازه کې و درېدو چې دروازه یې نهٔ
وه، خود بهٔ یو وخت کلیوالو کښلې وه، له دننه بې شمیره مرغۍ
پر راووتې، پهٔ خونه کې یې لاندې باندې وکتل ،د خونې چت
سوري سوري وو چې اکثره لرګي یې مات وو، پاته لرګي یې
مرغیو خاشې کړي وو.
د مرغیو د چیچیانو شور وو، پاته مرغۍ هم یوه ، یوه تر
سوري، سوري چت ووتې چې ځای پهٔ ځای د دېوال هم د ناوې
اوبو سره چاک کړی وو.
ځای پهٔ ځای بېخي رڼا تر ښکارېده، و دته هغه د ویرې شپې ور
پهٔ یادشوې.
که څه هم دی د پر ماشوم وو چې دوی بهٔ کله مور له ویرې د خونې
پهٔ یوه کونج کې ویده کړو، کله پهٔ بل کونج کې.
هغه شپه ور پهٔ یادشوه چې و دوی ته مور پر خولهٔ لاس ورنیولی
وو، پټ، پټ یې له دېواله سره، د سپوږمۍ پهٔ رڼا کې روان
کړي وو.
بې اختیاره یې پهٔ سترګو کې اوښکې راوګرځېدې، و بې ژړل.
منوچې د دهٔ سترګو ته کتل
صاحبه ! خیر دی پر څه دي وژړل؟.
محیب چې له اوښکو یې د کې سترګې ورواړولې
"پر دې وران کور چې زموږ پښتانهٔ پهٔ څنګه ځایونو کې
اوسېږي".

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منو سره یې خدای په اماني وکړو، خپل دوتر ته لاړی.
سهار یې خپل افیسر ته، د خلګو د مطمئینه کېدو کیسه وکړه،
استاده پیدا کول لا پاته وو، افیسر ډېر خوشاله شو.
محیب ته یې پر درخواست څه لیکل
"محیبه! ته اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلې د نورو
سکولانو غم به بیا خورو".
محیب له افیسر سره خدای په اماني وکړه، د کور په لور راروان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.
له ناوخته ډوډۍ خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر یې پر
بالښت ینبی وو، مور او خور یې وسرته ناستې وې، دهٔ د دوو
تېرو شوو میاشتو حال ورکاوهٔ.
بختیالۍ "ننهٔ! زویه کلي ته هم ورغلې".
محیب چې په خندا یې وویل "هو مورې".
بختیالۍ چې د دښمن دښمني یې هېره شوه.
"ننهٔ زویه! زموږ خونو ته ورغلې؟".
دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا یې که خیر وو عکسونه صفا
کوم بیا به یې وګورې، اوس به مورې ویده شوو، زهٔ ډېر ستړی
یم، سبا به که خیر وو خبرې کوو".
سهار پر چای یې خاخان ته د کلي او سکول ټوله کیسه وکړه.
خاخان چې د دهٔ له خوبهٔ پړسېدلو سترګو ته کتل "وروره! دا خو
دې ډېر ښهٔ کړي دي، اوس به ښځینه استاده چیري غواړو؟".
محیب چې سترګې یې په زرینه کې وې.
"لالا! دا د بابو اقبال لور سبق ویلی دی، دا به نوکري نهٔ کوي؟".

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاخان چې هم سترګې د زرینې د لاس په تېلو او ږمنځ کې وې چې دته یې راوړو "حال به یې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه یې وټکوله، هغه راغلی، په دروازه کې ولاړ وو.
خاخان په کوټه کې یوې او بلې خواته کتل، ټوله کیسه یې ورته وکړه.
چې دی بېرته پر شا غبرګېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح وکړم".
د ده شا ورته وه.
د خاخان له شاورپسې ږغ شو.
"ها بابو صاحب! دا یوه خبره مې هېره شوه، محیب ویل چې تر هغه د ده و لور ته، روپۍ پر کور ور کوم، تر څو چې موږ هلته په کډه ځوو.
کله چې موږ په کډه ځوو، ته خو هم اوس پینشن یې، ته به هم په کډه راسره لاړ شې.
که ته چیرې نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زموږ په کور کې به اوسېږي".
بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.
تر هغه محیب د بابو اقبال د لور تنخا، کور ته وراوړله.
د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ یې، له خپلې تنخوا ورکولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

12

که څه هم شکیله له وړوکوالي د دهٔ کور ته تله راتله چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تګ، را تګ نور هم زیات شو.

هر وخت بهٔ یې له زړینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.

د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنګ ته کټ یېښی وو، د رنګونو واړه، واړه ډبیان په کړکۍ کې پراته، په هر رنګ د خپل ډبي سر لړلی وو.

تر کړکۍ سره هوا راتله، وخنګ ته د کړکۍ پرده یې پور ته، پور ته کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کي وو، چې مور یې راغله، د کټ پر زی کښېنسته، تصویر ته یې کتل.

بختیالی "زویه! دا تصویران خلګ ښهٔ نهٔ یاده وي".

خاخان تصویر مور ته ونیوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده".

بختیالی د دهٔ د لاسه تصویر ور نیوو.

"زویه! تر دې تصویره مې یو خبره راپهٔ یادشوه چې له ډېره وخته مې پهٔ زړهٔ کې ده، نن بهٔ ورته وایې، نن بهٔ ورته وایې".

خاخان "څنګه خبره؟".

بختیالی "زویه! زهٔ چې د شکیلې تورې غټې سترګې، سرهٔ ګڼ وښتان، دسپین مخ پراخه ګردی کاسه، او ښائسته مرمرین غاښونه ووینم، زړهٔ مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووایه، دا لور را

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه، زما و زوی محیب ته .بیا بېرته پښېمانه شم. له ځانه سره
ووایم.
یو خو د خاخان واده نشته بل که څه هم دوی پښتانهٔ دي. لهجه یې
له موږه جدا ده، دود او دستور یې له موږه جدا دی".
دا وخت یې مور داسې محسوسه کړه چې یو چا غوږ نیولی دی،
زما خبرې اوري.
شاته یې وکتل چې شکیله و زرینه یې ولیدې، شک یې پهٔ یقین
بدل شو، خبره یې واړوله.
"خاخانه زویه! د محیب پهٔ مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال یې نهٔ دی راغلی، تا یې یو باسخواس (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟".
چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دننه راغلی.
خاخان او مور ورولاړ شو، په غېږ یې روغبړ ور سره وکړو.
مورېې نارې کړې "زرینې لورې! اوبهٔ راوړه". زرینې چې اوبهٔ
راوړې، محیب یې ولیدو "عمر دې ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې
راغلې، محیبه وروره!
غېږ یې پر وکړ خوله ،زرینه چې د مورکۍ نن څویمه ده چې پهٔ خولهٔ
کې وې، هم دا اوس ، اوس یې یاد کړې".
زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکیله ته یې د محیب د راتلو
وویل.
شکیلې چې دچای چائینکه پر بنوه "زرینې! نن یوه د زړهٔ خبره پهٔ
خولهٔ درته وکړم، بده خو بهٔ یې نهٔ ګڼې".

(c) ketabton.com: The Digital Library

زريني چې پيالې په پتنوس کې بنوې "نه نه شکيلې خود يې وکړه. ولي به يې بده ګنم".
شکيله چې سترګې يې د زريني په لاس او پتناسهٔ کې وې "له ډېره وخته مې زړهٔ دا غوارې چې له محيب سره کېنم، يو څو خبرې ورسره وکړم".
زريني چې له اوره چائينکه را کوزوله "دا خو اسانه ده. اوس چې زهٔ ورغلم، د را ناره به کړم چې شکيلې دلته راشه. تهٔ هلته يوازې څهٔ کوې .تهٔ چې راشې، بس روغبړ به ورسره وکړې".
زريني چې پتنوس را واخيست، دا هم ور سره ولاړه شوه "سمه ده".
زريني چې چاى ور وړې، پيالې يې ډکې کړې بيا يې ناره کړه "شکيلې !دلته راشه، تهٔ هلته يوازې څهٔ کوې".
شکيله چې پهٔ دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زريني له څنګه کېنسته.
محيب چې سترګې ور واړولې "شکيلې !څنګه يې؟".
شکيلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترګې يې مرې ور واړولې "زهٔ ښه يم محيب صاحب. تهٔ څنګه يې؟".
محيب چې د مور له لاسه د اوبو ګلاس نيوو "زهٔ هم ښهٔ يم، ستاسو پهٔ کور کې څهٔ حال دى. مور او اقبال صاحب هم ښهٔ دي؟".
شکيلې چې د زريني د پروني سپينسي، پهٔ دوو ګوتو سره پېچل، سترګې يې مرې ور واړولې.
"هو تول ښهٔ دي".
محيب چې د چاى اخري پياله کېښوه، ولاړ شو، د جرابي يې کښلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لالا ! زهٔ يواري ځم. يو څهٔ کار مې دى. بېرته ژر راځم".
شکيله تر دهٔ له مخه ووته.
محيب چې له کوره ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو چې شکيله يې وليده پهٔ خپله دروازه کې ولاړه وه. له هغې خوا چې محيب بېرته کورته را رهي وو. شکيله لا پهٔ دروازه کې ولاړه وه، محيب ته يې کتل.
محيب شکي شو چې د دوی تر کور را تېر شو. شاته يې وکتل. شکيلې لا پهٔ دهٔ پسې کتل.
د محيب تبيت سره ګډ وډ شو.
ټوله شپه يې پر دې سوچ کاوۀ چې "د دې نجلۍ څهٔ مقصد دى. پهٔ دروازه کې ولاړه وي؟".
خير سهار که ولاړه وه پوښتنه بهٔ ځينې کوې". سهار چې محيب را ووتو. پهٔ کوڅه کې روان وو، د دوی تر کوره يې و دروازه ته کتل. شکيله نهٔ وه ښکاره.
له ځان سره يې وويل "ښهٔ يې ويلي دي چې په ځان کې ويني. هغه پهٔ جهان کې ويني" پهٔ دې سوچ کې د دوی تر کور تېر شوی وو چې شاته يې وکتل. شکيله ولاړه وه. بېرته را غبرګ شو.
شکيلې چې دی وليدو، دروازه يې بنده کړه. ماخوستن يې يوې او بلې خواته وکتل چې څوک نهٔ وو. زرينه ته يې وويل "سبا شکيله را وغواړه. زما پهٔ کار ده".
زرينې واړه وخندل "سمه ده وروره !".
پهٔ دا بله غرمه چې محيب له ښاره راغلی. شکيله راغلې وه.
پهٔ ګونجې تندي او برګو سترګو يې شکيله ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته شرم نه لرې چې په دروازه کې ولاړه یې".
شکیله چې له خولې سره یې د پروني ځاک نیولی وو، واړه واړه یې خندل "صاحبه! د دې کوټې ټولې ښځې په دروازه کې دریږي. یوه زه خو نه یم".
محیب چې سر کښته ځړولی وو، را پورته یې کړو، په قهر یې ور وکتل "منم چې دریږي، خو ته باید داسې ونکړې.
زه چې کور ته راځم، تا په دروازه کې نه وینم. که مې ولیدې بیا به دې وخیر ته سترګې وخېژي".
شکیله چې مخ یې د زریني په خوا وو "سمه ده صاحبه! چې ته راتلې بیا وما ته حال راکوه".
محیب چې په خونه دننه کېدو "هو زه ستا د پلار مزدور یم".
شکیله ولاړه شوه، کټ، کټ وېې خندل، د دې په لهجه یې وویل.
"یوه به کوې".
دا چې په خونه کې ځیلی کښلې، سترګې یې په هغه بالښت کې وې چې دېوال ته پروت وو. له هغه ځایه یې وویل "زریني! دا شکیله پوه کړه، زه دا نمک حرامې نه کوم. که یو چا ولیدو څه به وای. ته خبره یې چې زه د دې کوټې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې ځایه را ورسولم، د دې کوټې خلګو، نن زه داسې نمک حرامي څنګه وکړم؟".
زریني چې کړکی سره پوري وهله "سمه ده وروره! زه به یې پره کړم".
په دې بله ورځ اقبال بابو راغلی. په خونه کې پر کټ داسې ناست وو چې دواړه پښې یې لاندې ځړېدې. بختیالی ته یې وویل "د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکیلې غوښتنه ده چې زۀ محیب سره واده کول غواړم، تۀ خبره یې زما دغه یوه لور ده او اختیار مې هم ور کړی دی چې دې گوته پر کنبښېنوه، بس مونږ یې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی".

بختیالۍ چې پر کټ بالښت ورته ږدلی "سمه ده وروره،مونږ بۀ صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، یو شاه جي دی له هغه سره بۀ ووینو". ماښام چې خاخان او محیب راغلو، بختیالۍ د اقبال بابو کیسه ورته وکړه.

د محیب د ښیښې له اوبو ډک گلاس پۀ لاس کې وو. پۀ اوبو کې یې کتل چې وېې خندل "مورې! زۀ بۀ شرم نۀ لرم، چې لالا بۀ بې واده ناست وي، زۀ بۀ وادۀ کوم".

خاخان چې د دۀ وتکو سپینو، وړو غاښونو ته کتل "نۀ وروره! دې ته بۀ نۀ گورو چې ستا وادۀ شته او زما وادۀ نشته.

دې ته بۀ گورو چې زمونږ گټه پۀ څۀ کې ده، دا ښځه چې مونږ غوښتای، پۀ سوالومو نۀ شوه پیدا کولای، نن سړی کور ته درته راغلی دی، پۀ سوالونو یې درکوي.

یو خو ته او دا پۀ خبره سره پوهېږی بل بۀ دي هغه د سکول کار پۀ جوړ شي.

زۀ خو هسې هم د ښار ښځه نۀ کوم. پۀ ما مه پرېشانه کېږه.

زۀ چې بیا کلي ته لاړشم، پۀ هغه خپلو اوښېنو او شپنو کې بۀ یوه پیدا کړم".

محیب که هر څومره ځان دلې دورې کړو. خو بختیالۍ او خاخان تر خپله خبر نۀ تېرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځي پس اقبال بابو بیا راغلی، یو پنډ کتاب یې هم په لاس کي وو.
له څپلۍ سره پر کالي کښېنستو.
"بختیالۍ! څنګه شو خوري صلاح مو وکړه؟".
بختیالۍ "هو وروره! مابښام چې خاخان راشي. زۀ او خاخان بۀ کور ته درشو".
اقبال چې د ولاړېدو هڅه کوله "خوښه مي ده. زۀ بۀ انتظار کوم. ښۀ دی سره وبۀ دِغېږو. تاسو بۀ هم یو څوک لرئ. زۀ بۀ یې هم لرم".
بختیالۍ چې دلته یواري بیا د سوچونو له دنیا را ووته. داسي یې محسوسه کړه. لکه له خو بۀ چې را ویښه شي. له ځان سره یې دا غاړه وکړه.

خپل د وخورم خپل له څۀ دي
خپل د نورو پـــــه نامۀ دي"

مابښام چې خاخان راغلی. بختیالۍ او خاخان د اقبال بابو کور ته ورغلو. ورځ او وخت یې سره وټاکلو.
دغه رنګه د بختیالۍ پۀ ژوند کي. د ښادۍ اوله ورځ راغله. چې دا له خوشالۍ پۀ دې نۀ پوهېده. چې زۀ څۀ وکړم څۀ نۀ؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

محیب پهٔ خپل دوتر کې ناست وو چې خپل افیسر

وغوښتو، ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس بې د

پښېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاریخه سیکریټري راځي،

ګوري بې۔

تهٔ هغه استاده ته حال ورکړه چې پهٔ هغه ورځ حاضره وي او

یا بې ماشومان صفا وي."

محیب وویل "سمه ده سر! بې غمه شه" را ووتو.

یو لیک بې ولیکلو، د خپل نائب قاصد پهٔ لاس بې ورکړو،

چې دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بې دوی پهٔ

خپله رسوي۔

دی پهٔ خپله سهار له ډرائیوره سره پهٔ موټر کې سپور شو،

کلي ته ورغلی۔

د کلي خلک بې پوه کړو چې "زهٔ پر لس تاریخه افیسر

راولم، تاسو دا ورته ووایاست، چې دا ځای را پوخ کړه،

نور ما او کار سره پرېږدی".

ملکداد چې سترګې بې د دهٔ پهٔ خبره کې وې، د یو شناخته

ګمان بې پر کېدو.

"صاحبه! که بې چیرې ماشومان طلب کړو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سترګې يې د سکول د سرای په نړېدلي، کنډو، کنډو دېوال کې وې "هغه زه پوه شوم او کار".

په هغه ورځ دینک کاکا هم په خلګو کې موجوده وو، دی يې وپېژندلی.

محیب مخ ور واړاوو "کاکا ته هم د دې کلي يې؟".

دینک چې په برېتو کې يې خندل "هو، ولي؟".

محیب د سترګو له اشارې سره سم.

"بل وخت هم زه راغلی یم، ته مې نه يې لیدلی".

دینک: "هو زما نن اوله ده چې درته راغلی یم".

محیب: کاکا "بیا خو نو ملامت يې".

دینک: "هو ملامت یم".

محیب چې مخ د ملکداد په لور ور واړاوو "چې ملامت يې بیا پر لس تاریخه د شلو کسانو ډوډۍ وکړه".

دینک چې د ده ور خېرمه لاس ونیوو، په وره خندا کې يې وویل،

"عجبه ده، ډوډۍ په ما کوې، روپۍ مولوي صاحب او ملکداد ته ورکوې ؟".

محیب چې يې لاس په لاس کې ټینګ کړو "کاکا عجبه خبره کوې، مشر د مېرېانو هم وي".

دینک چې يې لاس له لاسه کښو "سمه ده تر یوه سېرلي به تېر شم".

محیب کاکا کور دي ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوهٔ، یوهٔ ته یې د رخصت لاس پهٔ لاس کې ور کاوو، چې محیب رخصت شوو.

دینک کور ته راغلی.

"ښځې! عجبه بهٔ درته وکړم، شاوخوا یې وکتل څوک نهٔ وو. تهٔ خبره یې د سکول افیسر څوک دی؟"

ښځه چې له ګوډي یې اوبهٔ را اخیستې "نه سړیه زهٔ څهٔ پهٔ خبره یم".

دینک چې یې اوبهٔ له لاسه وراخیستې "افیسر محیب نومیږي، د بختیالۍ زوی دی".

ښځه چې د دهٔ د لاس لوښي ته انتظار وه "دا څهٔ وایې، د ملکداد پر کور خو خاوري نهٔ وراوړي؟".

دینک چې بېرته لوښی ور کاوو.

"ښځې! پهٔ نیت بهٔ یې خدای خبر وي، اوس خو پر لس تاریخه راځي، د شلو کسانو ډوډۍ بهٔ ورته کوو".

ښځه چې روانه وه، نوک یې ونیوو "خود یې ورته کوو، ډوډۍ د دهٔ تر سر جار ده.

سړیه! تهٔ یې ښهٔ پېژنې، د بختیالۍ زوی دی که بنزی؟".

دینک چې د دې ولاس ته کتل، پهٔ لوښي کې پاته اوبهٔ یې تو یولې "نهٔ زهٔ یې ښهٔ پېژنم، د بختیالۍ زوی دی، بنزی یې نهٔ دی، محیب نومیږي".

پر نهه تاریخه شکیلې او اقبال صاحب را ورسېدو.

محیب چې د سرای پهٔ دروازه کې ودرېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اقبال صاحب! زۀ که خير وو، سهار وختي له ماشومانو سره راځم بيا بۀ سکول ته که خير وو ځو".

اقبال صاحب چې دننه پۀ دروازه کې ولاړ و "دلې پاته شه. شکيله خو څه ناولده نۀ ده".

محيب چې دۀ تلو هڅه يې کوله.

"نۀ نۀ زۀ يو ځاى ميلمه يم".

سهار وختي محيب راغلی، څو وړې نجونه او ماشومان يې پۀ موټر کې کښېنولي وو، دوی يې هم را واخيستو، د سکول پۀ لور روان شو.

چې کلې ته ورسېدو، د دينک کاکا کور ته ورغلو، هغه يې ښۀ خدمت وکړو.

دا يوه حرکت د دينک خوند نۀ ور کاوۀ، چې ودته بۀ يې وکتل، پۀ برېتو کې بۀ يې وخندل.

اخير يې دينک کاکا ته هغه بسکټ ور کول. چې له ځانه سره يې راوړي وو، د افيسر د پاره. هغه يې ور کول پوهـ يې کړو.

افيسر ډېر ناوخته شو چې دوی ډوډۍ وخوړه. اوس يې د روانېدو تياري کوله. د هلکانو نارې شوې "هغه دی بل موټر راغلی.هغه دی بل موټر راغلی" چې موټر رارسېدو. دوی د سکول له مخه سر د تول ولاړ وو.

يو درخواست يې د ملکداد پۀ لاس ور کړی و. او بل د شکيلې.

موټر ودرېدی هغه افيسر و. راکښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې ور مخته شو.

"صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، موږ هم در روانېدو".

افیسر چې ګهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. په تاسو خو مې ډېره شپیانه وکړه".

محیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سګرېټ یې په خوله کې وو، اور لګیت یې د پتلانه جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې یې د ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر په ولاړې له موټره سره، یو پیاله چای وڅښلې، روان شو.

محیب راغلو د ډینک کاکا په کور کې یې، ښې په تسلي چای وڅښلې.

هغه له ښاره راوستي ماشومان په موټر کې بیا یې واخیستل ،او خپلو خپلو کورنو ته یې ورول،

دی په خپل دفتر ځینې کوز شو. په هغه شپه ، شپه یې ډرائیور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلی، کور ته یې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

14

محیب په کلي کې د سکول په بهانه سرای شروع کړی.
که څه هم سرای کچه وو. خو نقشه یې داسې وه چې کلیوال ټول
ورته حیران وو.
اوس به محیب یوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو. یو ورځ خپل
افیسر ور وغوښت.
"محیبه! ستا هغه کلي ته ښخي تلهٔ را تلهٔ ډېر شول. له هغې
استادي سره خو دي خبره نهٔ شوه اوږده؟".
محیب چې د دهٔ ومخته پر چوکۍ ناست وو. واړه یې وخندل
"سر! هم داسې یې وګڼه".
افیسر چې پر کاغذ یو څه لیکل.
"محیبه! خیال کوه داسې نهٔ وي پښتون وطن دی"
محیب چې نظر یې د افیسر په نرۍ ګوتو کې وو "نهٔ نهٔ صاحبه!
داسې نه ده. هغه استاده ما غوښتې ده، که مې څه هم را واده کړې
نهٔ ده. سر! زهٔ به نن ټوله کیسه صفا. صفا درته وکړم چې زهٔ دا
سکول څهٔ ډول چلوم او څهٔ مقصد مې دی؟".
افیسر ته یې ټوله کیسه وکړه
افیسر چې قلم یې پر کاغذ برسېره پرېښودی، په چوکۍ کې
وغځېدو "ښهٔ ښهٔ بس.
محیبه! له ننه پس ته له دې کلي بند یې. ستا پر ځای به زهٔ دا
ډیوټي کوم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې سر کښته ځړولی وو، خپل شونډ یې پهٔ غاښو کې نیولی وو، له ځانه ورک غوندې ښکاریدو، بېرته یې سر را پورته کړو.

"نهٔ سر! وتاته زحمت نهٔ در کوم، زهٔ ور سره پوهېږم".

افیسر چې پهٔ چوکۍ کې راجګ شو، خپل قلم یې بېرته ور واخیستو.

"نهٔ نهٔ سر خلاص کړه، که چیري نهٔ منې، نو ورځم هغو خلګو ته دا کیسه صفا، صفا کوم".

محیب چې سترګې یې بېرته له افیسره را واړولې.

"نهٔ نهٔ سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې بهٔ مړه شي، دا مې د مور ارمان دی".

افیسر چې خپل لیکل شروع کړو.

"بس تهٔ سبا کور ته لاړ شه د کور کارونه او خپل وادهٔ بهٔ وکړې، زهٔ پوه شوم او هغه کار".

محیب چې ولاړېدو.

"سر! ښکه چې ستاسو خوښه وي".

له افیسر یې رخصت واخیستو، ښار ته را ووتو، پهٔ بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، ببخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو. کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو دهٔ هم لاس ومینځل خاخان خندل.

"هلکه محیبه! شکیله درغلې وه، خو یو څو شپې بهٔ دې پهٔ کولې تا بېرته پهٔ هغه ورځ را ولېږله".

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی خاموشه ناست وو.
د بختیالی چې جوړه ګوله په لاس کې وه. خولې ته یې وړله، لاس یې تم کړو.
"محبیه زویه! څنګه دي کړو سکول؟".
محیب چې د مور په لاس کې ګولې ته کتل "مورې! ما خو د سکول په بهانه په کلي کې سرای شروع کړو".
بختیالی چې ګوله یې په خوله کې وه.
"زویه! دا کار بۀ دي بې صلاح نۀ شروع کاوۀ".
محیب چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی".
بختیالی چې بله ګوله تر مخ پراته غاب ته وروړه.
"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟".
محیب چې ډوډۍ بس کړې وه.
"مورې! خپل افیسر".
نورو ډوډۍ خوړه. دۀ تېوله کیسه ورته وکړه.
بختیالی چې سترګې یې په غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.
"زویه! ښۀ شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څۀ شو چې نۀ راځي.
اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وایي "زۀ تیار یم. ږغ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د وادۀ تاریخ مو نۀ دی معلوم کړی".
محیب چې دسترخوان ټول شو. خاخان ته ورولاړ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب: "لالا ! ستړی مهٔ شې".
له هغه وروسته یې له مور او زرینې سره روغبړ وکړو.
بختیالی: "خاخانه زویه ! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وړ،غیږه".
محیب چې بېرته کښېنستو.
"مورې ! دا خو ستا او د لالا کار دی، ورځ بهٔ مو و رسره ټاکله".
بختیالی چې سترګې یې پهٔ زرینه کې وې، سره نغښتي دسترخوان یې پهٔ لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو پهٔ انتظار کې وه.
"زویه ! کار خود زما او د لالا دی، موږ دا هغه پهٔ دې وکړه چې داسي نهٔ وي، د دهٔ ضروري کارونه وي، موږ دلته د وادهٔ تاریخ معلوم کړو".
مابنام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.
بختیالی سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پړونی پر سر کړو
"راځه راځه خدای دې راوله".
اقبال صاحب چې ځېلی کښېنې.
"بختیالی ! خاخان او محیب چېري دي؟".
بختیالی چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول
"تهٔ کښېنه، رابهٔ شي".
خاخان هم له خونې را ووتو، د روغبړ پر وخت چې دهٔ د ولاړېدو هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له روغبرګ وروسته، خاخان هم بل بالنبت ته څنګ ووهلو.
اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل "د کار خبرې به کوو، زۀ روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.
وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څۀ تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.
وروره! د نجلۍ شیان نیم دباندي پۀ برامده کې پراته دي، نیم پۀ خونه کې، تۀ خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سرای دی، دوې خونې پکښې دي،
پۀ یوه کې د نجلۍ شیان پراته دي، پۀ هغه بله کې موږ ګزاره کوو".
خاخان چای اچولې، سترګې یې پۀ پیاله کې وې.
"پۀ کومه ورځ چې تۀ تیار یې، موږ تیار یو".
دۀ پیاله وځان ته نژدې کوله چې پۀ ژړغوني انداز یې وویل "زا روان اتوار".
خاخان چې پر خپله ږیره لاس تېرا وو.
"سمه ده، تۀ بۀ هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".
اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدو سره سم ولاړ شو "د خدای پۀ امان".
خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.
"پۀ مخه دي ښه".
بختیالۍ چې د خاخان لـه څنګـه سره ناستـه وه "زوی دي ومره اولاده چې اقبال صاحب نن لاژړغونی وو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باالاخیر هغه اتوار هم راغلی چې اقبال صاحب او ښځې ژړل، خاخان او بختیالی لا سونه سره کړي وو، یو هم له خوشالی په خپلو جامو کې نه ځایېدلو، د کوځې ښځې یې له کوره وتې او په کور ننوتې.

ماښام د کوځې د ټولو خلګو ډوډۍ د دوی په کور کې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

15

د وادهٔ دوې میاشتې پس، محیب خپلې ډیوټی ته لاړ. دورې یې له خپل افیسر سره ولیدل، خپل حال یې ور کړو.
"سر! تهٔ اوس خپل حال راکړه، څنګه یې زما له قریبانو سره، پهٔ ژبهٔ پوهېږې او کار پر څهٔ حال دی، تر کومه ځایه رسېدلی دی؟".
افیسر چې پهٔ برېتونو کې خندل، د دهٔ پر مخ یې دوو، دړو تازه ټېونو ته کتل.
"محیبه! کار ډېر ښهٔ روان دی، قریبان دې هم نور ښهٔ دي، یو په دینک مې سر نه خلاصیږي چې څنګه سړی دی؟، خیر زیاته کار سر ته رسېدلی دی، یوه میاشت که یې لا وغوښته. دا یوه سړي څه سترې کړی یم، لکه هغه نجار ډېرې روپۍ یې پاته دي، له ماسره وې نهٔ چې ور کولې مې.
زما کور بهٔ وتاته نهٔ وي معلوم، شپېته تنهٔ دي، د مزدورۍ یې یو زهٔ یم.
زموږ کورونه خو ښهٔ در معلوم دي چې ګټې یې یو، ختمې یې سل".
محیب چې جېب ته لاس کړو، د روپو بنچې یې راکښې.
"سر! غم یې مه کوه، روپۍ مې راوړې دي، هم ستا کار پهٔ کېږي هم زما".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محیب چې له چوکۍ ورولاړ شو، صاحب ته یې روپۍ ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلی دی. هغه د سکول بیلډنګ څنګه شو؟".

افیسر روپۍ ګنلې.

"محیبه! هغه کار ټېکدار اخیستی دی، ټېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نهٔ شروع کوي چې ته پهٔ کډه نهٔ یې ورغلی".

محیب چې افیسرته ور کړې هغه بقایه روپۍ یې و جېب ته کولې.

"سر! بیا خو دې ډېر ښهٔ کړي دي".

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخله.

"محیبه! پهٔ دې کې خپله حاضري ولګوه او ورشه خپله تنخا واخله، کور ته لاړ شه، زهٔ پوهٔ شوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځي د کلي ماحول څهٔ ښهٔ نهٔ ښکاري، دینک سپک، سپک کېږي داسې نهٔ وي، کلیوال تول پهٔ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلو له مخه، یو چل جوړ نهٔ کړي.

نن څویم تاریخ دی؟".

محیب چې خپله حاضري یې لګوله "افیسر! نن دریم دی".

افیسر چې بېرته د دهٔ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته بهٔ که خیر وو، کار مکمل وي. که څهٔ پاته وو بیا بهٔ یې وکړو.

تهٔ بهٔ پر یوه تاریخ کډه راولې، زهٔ بهٔ دورې درته ولاړ یم".

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې ور مخته شو.

صاحبه! ډېر ناوخته شوې، ښځې ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړی، مور هم در روانېدو".

افيسر چې گهړی ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي. پهٔ تاسو خو مې ډېره شپېانه وکړه".

محيب شکيله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړی سگرېټ يې پهٔ خولهٔ کې وو، اور لگيت يې د پتلانهٔ جېب ته کړی، سکول ته روان شو. دورې يې د ملکداد او شکيلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افيسر پهٔ ولاړې له موټره سره، يو پياله چای وڅښلې، روان شو.

محيب راغلو د ډېنک کاکا پهٔ کور کې يې، ښې پهٔ تسلي چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان پهٔ موټر کې واخيستل ،او خپلو خپلو کورنو ته يو ورول،

دی په خپل دفتر څينې کوز شو. پهٔ هغه شپه ، شپه يې ډرائيور له اقبال صاحب او شکيلې سره ولېږلی، کور ته يې ورسولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محيب چې شکيلې ته د اوبو اشاره کوله.

"يوه بلا يې نۀ وهي، مستان هر ځای وخت تږه ولای شي".

محيب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ. يو ګړی وروسته شکيله هم ورغله، د پلنګ پر ژۍ کښېنسته، د محيب يو لاس يې پۀ لاس کې ټينګ ونيوو.

"ستا څۀ خيال دی، شکيلې چې دومره سپين سترګې کولای شوه، اوس بۀ له تاسره پۀ هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې نۀ کړي تيري".

پۀ دې بل ماښام چې اقبال صاحب راغلی، محيب لاړو، شاه جي يې تر لاس نيولی راوستو.

ډوډی راغله، وخوړله شوه.

له ډوډی وروسته، شنې چای راغلې

محيب، شاه جي ته د چای پياله ور پورته کوله.

خاخان چې خبره يې پۀ دې ډول ياده کړه.

"شاه صاحب! زموږ ټوله کورنی خځ، زموږ لمسيان او کړوسيان بۀ ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځايه را ورسولو، تا را ورسولو.

ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړ، چا چې ومونږ ته يې پر زړونو داغونه را ښيني وو، پۀ کوټلو زړونو مو د ژوند د تېرېدلو لار، تا راښولې وه، پر هغه لاره خو موږ ءا دی تر دې ځايه سفر را وکړو".

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي چې پهٔ رېږدېدلی لاس پیاله نیولې وه "خاخانه! ستا ده خبرې پهٔ مقصد نهٔ شوم پوه؟".

خاخان چې د مور له لوره سترګې د دهٔ پهٔ خوا واړولې.

"شاه صاحب! تهٔ نهٔ یې ملامت، وماته خبرې درک نهٔ راکاوۀ چې له کومه ځایه یې شروع کړم، موږ اراده کړې ده، خپل کلي ته پهٔ کډه ځو".

شاه جي چې د خپل سر پر تکوسپینو وېښتانو لاس تېرا وو.

"خاخانه! دا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره کړي دي، له تاسو سره مو یو احسان هم نهٔ دی کړی".

خاخان چې خپله پیاله یې ډکوله.

"شاه صاحب! تهٔ که یې احسان نهٔ بولې، موږ یې احسان ګڼو، نور بدل خو یې موږ نهٔ شو درکولای، دا رشته بهٔ تر مرګه درسره پالو".

له دې وروسته یې شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت کړو، شاه صاحب محیب تر لاس نیولی کور ته بوتلو.

پاته ورځې یې خپل کارونه سره سم کړو.

د هغه تاریخ پهٔ ورځ یې یوه لاری او یو موټر ونیوو، مانښام له یې د کوڅې د ټولو، خلګو ډوډۍ وکړه چې نهٔ شیعه، نهٔ عسائي او نهٔ هندو پاته شوو.

له ډوډۍ وروسته یې لارۍ ته کور ور واچاوه.

له ټولو سره یې خدای پهٔ اماني وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاه جي ،جبینه ،اقبال او د اقبال ښځه د ښځو وموټر ته ولاړ وو.

د خدای پهٔ اماني پر وخت، د درو سره کورنیو اوښکې څڅېدې.

شپه یې پهٔ لاره وو، بله، ورځ تر ماپښینه.

چې کلي ته ور ښکاره شو، افیسر او دینک د محیب د سرای څنګ ته ناست وو چې لارۍ او موټر یې پهٔ نظر شو.

افیسر چې موټر او لارۍ ولیدو.

"دینکه اکا !دا ده د محیب کډه هم راغله".

دینک چې د افیسر پهٔ لور حېران ، حېران کتل.

"تا اول ولي نهٔ ویل".

افیسر د دهٔ تندي ته کتل، واړه واړه یې خندل "ولي؟

زهٔ څهٔ لېونی درته ښکاردم ؟".

دینک :صاحبه زه هم لیونی نه وم ،په هر څه پوهېدم ،خو په څله مي لاس نیولي وو ،

دینک ناکراره شو ، په ځغاسته لاړو، خپله ښځه او ماشومان یې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو ناري شوې.

"د بختیالی ترورۍ کډه راغله،د بختیالی ترورۍ کډه راغله".

ماشومانو بختیالی څهٔ پېژندله، د پلار له خولې یې اورېدلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی پهٔ سرای کې خپل کور سره سماوو، ماښام تیاره کلیوالو ډوډۍ ورته راوړه.

پهٔ هغو کې یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې پهٔ یاده وه.

د کورتو وره ډوډۍ یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو ډک وو.

دوی چې ډوډۍ وخوړه، وروسته بیا د کور پهٔ سمڅ و اخته شو، ناوخته ویدهٔ شو.

سهار چې راووتو، په کلي کې اوازه وه، ملکداد برایه د شپې بار شوی دی.....................

(c) ketabton.com: The Digital Library

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library